

Kniha žalmů

*Nové žalmy
o Boží slitování, o Boží usmíření, o Boží pomoc*

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala a upravila
© Božena Cibulková, 1951 – 1972.

Přepisy textů z originálních rukopisů a první redakce J. V., 1950 – 2003.
Druhá redakce a typografie M. D., 2005.

Malý úvod

Stav lidstva dosahuje vrcholné hranice nebezpečí, že pokračující roztržka mezi zákonem Božím, žádajícím lásku a vysokou mravní kvalitu, a lidskou zhrublou mentalitou, vnese do Země těžké následky zhroucení celé stavby života.

Nestačí však jen konstatovat tyto neutěšené problémy, a snad v úzkosti čekat, dojde-li k očekávaným následkům. Ani bolest, ani lítost, hrůza nebo odpor ke všemu zlému, co se na Zemi projevuje, na věci nic nezmění. Je zapotřebí účinně zasahovat, něčím silně působícím pomáhat z kritických stavů.

Člověk má však v rukou pro pomocnou službu jen dobrou vůli, myšlenku, cit a slovo. Dalo by se rozmýšlet, zda je to mnoho nebo málo. Protože však svět žije převážně myšlenkami, jimi zasahuje, formuje a tlumočí svou vyspělost, lze myšlenkovou sílu vzít jako účinnou i přetvářející; jí používat, jí zasahovat, mírnit a tišit, co potřebuje klid a mír, projev lásky.

Duchovní člověk, znalý aspoň zčásti postavení člověka z vyšších hledisek, mysterií jeho sestupu i vzestupu, jejich významu a šíře v kosmu, je nejvíce povolán k tomu, aby vstoupil do oné služby, která je schopna něco vlivného konat, přispět k uklidnění a obrácení světa k dobrému. On má jiné oči na věci než ten, kdo chápe svět a člověka úzce a jen v souvislosti s hmotou. Ví, že člověk a celý jeho jím tvořený a rozvíjený svět má svou základní i nejvyšší vazbu s Bohem, nejvyšší vesmírnou Autoritou. Jí je absolutně odpovědný a na Ní svým bytím závislý. Proto Ji tak v každé situaci osobní i obecně lidské hledá jako Sílu a Moc, jako Všemohoucího – volá Ji, potřebuje-li nebo cítí-li, že potřebuje jakoukoli formu pomoci.

Tento způsob boholidských vztahů, dávný jako život lidstva na Zemi, ničím neztratil na své důležitosti. Čas naopak žádá ještě silnější, více vědomé kontakty s Božím vedením života. Za daného stavu lidství nelze je však navazovat jinak než cestou myšlenky, jejího tlumočení slovem, protože ono je schopno rychlého a konkrétního vyjádření věcí.

Proto se uchylujeme i v tomto čase a světě k oné formě spojování s Bohem, jak je vytvořila dlouhá řada generací lidstva věřícího a doufajícího v pomoc Boží ve všech těžkých dobách Země i osobního života. Chápeme se myšlenky a jí vyjadřujeme život lidský v celé šíři jeho pozemských problémů, těžkostí, rozporů, protikladů, zmatků i utrpení, myšlenkovými obrazy kreslíme svět a život člověka v jeho hranicích sobě i Bohu, a předkládáme vše k hodnocení, rozsouzení, s přáním, prosbami a žádostmi o pomoc silami vyššími než jsou lidské – Mocí nejmocnější, Moudrostí jedině dokonalou...

Bože,
buď nám milostiv.
Slyš a vyslyš naše modlitby
podle Svě svatě Vůle, Moudrosti a Lásky.

Do Vůle Tvé

I

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
toužících, aby člověk byl opět Tvým synem a mohl žít v radosti ve svém nebeském domově
po dosažení Tvého odpuštění i smíření, ukončujícím strastiplné putování zemským životem.

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
zarmoucených nad osudy lidí, jejich bludnou poutí světem, která trvá, pokud nevstoupí
do jejich srdce láska k Tobě, posvěcující člověka i všechny jeho činy, že jsou vzácnou
službou životu.

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
modlících se za šťastný život všech povolanych za svědky Tvého života, strážce dobra a lásky
i za prostředníky Tvých milostí jiným tvorům.

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
která si dobývají Tvou pozornost v těžkých podmínkách života a usilují o pravé duchovní
poznání a vědění potřebné ke zdárnému rozvoji lidské duše, k její duchovní moudrosti i lásce,
Tebou nejvíce žádané.

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
která se vydávají na cestu modlitby, aby vyprosila velkou bratrskou lásku nesoucí
Tvé požehnání a mír životu.

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
která na Tobě vyprošují mírné souzení provinilých duší po celé Zemi, i v oblastech posmrtných,
pro jejich velké nevědomosti o duchovním životě, jeho zákonech a řádech.

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
která se přimlouvají za slabé duše, jimž se doposud víra nerozhořela do silného čistého plamene
zapalujícího chladná a lhostejná nitra silnou touhou po sjednocení duší v Kristu v jeden velký
a krásný vinný keř, plný ratolestí i dobrých plodů duchovního myšlení a cítění.

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
v nichž vyrostly květy soucitu se všemi trpícími, kteří nevědí, že tíseň a bolest
z odloučenosti od Tebe je proto, že duše potřebují utrpení, aby je probudilo
z vnitřní netečnosti, osvobodilo z připoutanosti ke zlému, obrodilo je a zušlechtilo,
připravilo k návratu k Tobě.

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
která u Tebe vyprošují láskyplnou pomoc těm, kteří jsou zlem pokoušeni a jím trestáni,
aniž si uvědomují hloubku svých provinění, a proto žehrají na své osudy a ptají se:
Proč trpíme... ?

Pane, prosíme Tě –
naslouchej tichému slovu srdcí,
která se ozvala na ochranu dobra, pokoje a míru, na obranu všeho, co je Tvé –
která usilují, aby člověk našel Tebe jako jediného Otce, aby pochopil Tvou přenesmírnou Lásku,
která je pro život lidí zářícím Sluncem a jako teplý vítr vysušuje blátivé cesty člověka.

2

Pane –
vyjdi z tajemných svatyní,
v nichž jsi skrytý před pohledem zlem poskvřených duší – vyjdi a vstup do míst,
kde lid je v pokorné zbožnosti, v úpěnlivých prosbách k Tobě, a naslouchej jeho modlitbám.

Pane –
vyjdi na práh Svého příbytku,
chráněného křídly andělů, kteří střeží jeho svatost i tajemství – vyjdi a vstup tam,
kde se zrcadlí všechny zemské děje, těžký život lidí, složité osudy národů, a pozoruj je.

Pane –
vyjdi z velebných sídlišť Božství,
člověku nedostupných jako hlubina Tvého Bytí – vyjdi a vstup na všední cestu lidí,
abys slyšel slova o jejich tísňích v bloudění a hledání míru, radosti a blaha.

Pane –
vyjdi z nebeského Světla,
které je Tvým bílým zářivým šatem, a vstup v něm na okraj temnoty,
která naplnila lidské příbytky jako noc krajiny po západu slunce – vyjdi a pozoruj,
jak smutný je život ve tmách pro toho, kdo ví, že je Světlo, svět krásný a plný jasu.

Pane –
vyjdi z hory Své nedotknutelné Svatosti,
a vstup nad propast, z níž se ozývá nářek duší, na něž vstoupilo utrpení těla i duše
jako trest za viny – vyjdi a pohleď, zda pokání je dovršeno a Tvé milosrdenství může
jim život uklidnit a dát milost spasení.

Pane –
vyjdi ze zářivých vln Boží Síly,
a vstup nad Zemi, která jako loď v bouřlivém moři je v nebezpečí ztroskotání,
zničení její stavby – vyjdi a rozhodni o jejím dobrém i zlém osudu, o její blízké
i daleké budoucnosti.

Pane –
vyjdi ze Svého ráje,
a poohlédni tam, kde žijí jeho vyhnanci ve stesku a touze po jeho klidu, lásce a kráse –
vyjdi a rozhodni, zda přišel již čas jejich návratu do míst tak Zemi neznámých,
protože naplněných Tebou.

Pane –
vyjdi otevřít nebeské brány
všem, kteří se na Zemi v bolesti očistili, celým srdcem obrátili k Tobě uprostřed světa,
ač je lákal sterým svodem a hrou se zákony hmoty – vyjdi a zkrat' dlouhou cestu
vytrvalých poutníků, kteří v krajní nesnadnosti šli k bráně dlouhý čas.

Pane –
vyjdi k zástupu,
který hledá nejvyššího Pastýře, aby nebloudil a nebyl sám – vyjdi a ukonejši zlekané ovce,
na něž vlci útočí ze všech stran, a otevři Svůj ovčinec těm, které se v pravý čas
u něho shromáždily, aby se opět nerozběhly a nebyly vydány novým nebezpečím,
novému bloudění.

Pane –
vyjdi vstříc lidem,
kteří myslí na Tebe a v Tobě vidí záchranu člověka, jeho očištění a vykoupení,
jeho krásnou duchovní budoucnost – vyjdi a požehnej jeho úsilí a práci pro utišení bouří
mezi národy, pro mír mezi všemi lidmi na Zemi.

3

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
nad níž pohaslo Tvé Světlo a rozprostřel se hřích jako plášť temné půlnoci, nad níž se snesly
těžké mraky a blesky se zlověstně zažehují, takže lidé žijí v bázni a třesení, čekajíce,
kdy blesk uhoří a jaké budou následky – voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
kde radost usnula a bdí jen sten, pláč a naříkání jako neodbytní a neúprosní strážci
lidského života, lidských cest – voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
kde v trýzních těla i duše se tak těžko věří, že jsi Dobro a Láska, soucit a milosrdenství,
že dopouštíš, ale neopouštíš člověka, jenž v Tebe věří a doufá – voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
kde zní vády a tvrdá slova buší na srdce jako krupobití, ničící až k samým kořenům
úrodu polí, kde láskyplné slovo je vzácné jako radost v srdci člověka, sluneční teplo
v zimních dnech – voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
kde srdce usedá nad zkázou mravů, jež přišla jako hejna kobylek, pustošících vše,
co je živé, hýbe se a má touhu žít, růst, kvést a vydávat plody pro radost i užitek –
voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
v níž jsou pohřbeny všechny lepší lidské city lavinami prudkých bouří válek jako domečky,
jako vzosná města po zemětřesení, kdy nezůstane kámen na kameni, ani dolina či pahrbek
na svém místě – voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
kde víra v Tebe je jediným světlem, jímž si člověk ozařuje cestu a tím ji činí lehčí
a snadnější, neboť světlo ukazuje trhliny, jež se vynořují na cestě před nohama člověka,
aby v nich neuvázl a nestal se zajatcem svého nepřítele tehdy, kdy to nečeká
a kdy se toho nenaděje – voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
kde láska je jen malým ohníčkem u nohou lidí, že sotva si u něho člověk ohřeje ruce,
ztuhlé chladem lidského sobectví, které je všude kolem člověka jako ovzduší –
voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
kde mnozí reptají nad křivdami a nespravedlností, protože neznají skryté zákony odplaty
za vše člověkem učiněné v jeho odlučování se od Tebe, kdy padal do propastných nevědomostí
o duchovním životě a lásce – voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

Pane,
voláme k Tobě ze zemské hlubiny –
kde úzkost a bázeň ze smrti jsou každodenním trpkým soustem lidí, jsou překážkou na cestě
k radosti, k pokoji lidské duše – voláme k Tobě –
slyš nás, slyš, a poznej naše hoře.

4

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili
do zemského světa jako ztroskotanci na moři, kteří uprostřed vln bojují o život,
zápasí o místo, na němž by noha spočinula pevně, bez bázně ze zahynutí v hlubinách
temných mořských vod.

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili
na neznámé cesty života, hledající dům, v němž bydlí věčná radost a blaho duše –
v němž Ty dáváš odpočinutí těm, kteří si na Zemi dobývají vysoké ušlechtilosti ducha,
v níž se putuje přes hory a skály, řeky a propasti, namáhavě a těžce, se vzdycháním
a potem na čele a s těžkým křížem na ramenou.

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili
do Země v postavení holubice, nad níž krouží supi, s bezbranností pacholátka
opouštějícího poprvé mateřský klín, nevědomí a neznalí úskalí – kde je nebezpečí života –
kde hoří ohně a tekou prudké vody – kde sviští vichřice a lije se déšť zkázy na duši.

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili
do světa, v němž panují zmatky a vládou zákony, pod nimiž úpí
jako pod krutým područím nepřítelů vinní i nevinní – že jsme se stali zajatci hmoty
hned prvním vdechnutím zemského ovzduší, prvním pocítěním se v lidském těle.

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili
na půdu vyprahlou nedostatkem lásky – kde se zoufale volá po vodě, kde hadi mají
skryté skrýše a ohrožují každého chodce jejími pěšinami i širokými cestami.

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili
do oblastí, kde světlo je vzácným hostem, který přichází s jitem, ale odchází
s příchodem každé noci – kde stopy šlechetnosti jsou zaváty zlobou nešlechetností –
kde hodina času je velmi dlouhá pro toho, kdo v potu tváře dobývá chléb,
počítá minuty utrpení těla i duše a touží po jejich odchodu.

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili
do života, který nás pojal do chladné náruče a sevřel tak, že nás tíží obavy ze smrti,
zahrnul nás klamy a lichotnými řečmi tajně usilujícími o naše zkažení – že již nevíme,
kde lze najít bezpečné místo pravdy, nejpevnější skálu víry, na níž je možné budovat život
bez obav z pobloučení nebo zdržování oklikami.

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili
na okraje propastí, aniž jsme tušili, že pád do nich je lehký a rychlý, žije-li člověk
jen tělu a světu, nemá pevnou vůli k dobrému, upřímnou touhu nalézt správný směr života –
Tvou péči, pomoc, ochranu i bezpečné vedení lidského života.

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili na chatrné mosty přes řeky pokušení – bez vědomí toho,
že každý krok života je odpovědný, osudový a závažný, vedoucí ke Světlu
anebo do temnoty, k Dobru nebo zlu – že čas na Zemi je drahocenný pro toho,
kdo chce dosáhnout spásy.

Pane, Ty víš,
že jsme vstoupili mezi vlky v rouše beránčím, které do Země přivedlo
snadné uchvácení kořisti ve zmatcích ovládajících Zemi, takže na ní není pravá cesta
k Tobě téměř k nalezení v bludišti různých úvah rozumu.

5

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli na úhory –
kde nelze zasívat slova o lásce bližního – kde tiché ovečky nenalézají nasycení –
kde je málo pastýřů, kteří by našli pokoj vlastního srdce a do pokoje uváděli ovce
svěřené pro spočinutí v Tobě.

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli na širou pláň –
kde člověk je vnitřně vzdálen od člověka, lidská srdce jsou osamělá –
kde každý úzkostlivě střeží své vlastní a o jiné se nestará –
kde teskní duše hledající věrné, krásné přátelství i čistou duchovní lásku.

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli na pole koňmi udusané –
kde zrno lásky a pokoje nemůže vyrašit, protože půda lidského srdce čeká na deště
Tvých milostí, nesoucích zúrodnění, možnost rozkvětu – kde se marně namáhají dělníci
na vinici Páně, protože přišla zkáza jako Tvůj trest za nespravedlivost lidskou –
kde nebylo dbáno výstrah a poučení duchovních učitelů.

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli do zahrady,
v níž vichřice vyvrátila stromy z kořenů – v níž není místa pro odpočinutí,
pro krásu a potěšení srdce, které hledá cíl a smysl lidského počínání – touží žít v souladu
a lásce se všemi.

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli na hranice dobra a zla –
kde jsou kruté zápasy – kde utrpení je denním pokrmem duše a smrt těla životní jistotou,
pod níž se hroutí i nejspolehlivější plány člověka, který dovede dobře měřit i výborně počítat,
je odvážný a směle jde cestou života, aniž se leká toho, že může být Tebou odsouzen
a pokutován nehodami, nemocí i smrtí.

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli do domu –
jehož dveře jsou zchátralé a nízké, okna jsou okny vězení a stoly bez pokrmu
pro toho, kdo hladoví po živém chlebu, jež rozdává Tvá ruka, a žízni po vodě vytékající
z Tvého srdce jako očišťující milosti.

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli do práce –
která je trestem pro toho, kdo neumí sloužit blahu všech, kdo nemá sílu, která pozvedá duši
a dává jí svaté nadšení k obětem, z nichž vycházejí duchovní hodnoty.

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli do boje –
který přináší mnohá těžká zranění – že není místo v lidském srdci bez jizev po ranách
od zlého, tvrdého slova zrady přátel, nenávisti nepřátel, i po vlastních myšlenkách
podobných bičům nemilosrdně šlehajícím srdce lítostmi, stesky, úzkostmi i starostmi,
bázní a vědomím, že tělo zahyne a duše vstoupí do tajemného neznámého světa.

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli do ohňů utrpení
spalujících lidskou nedokonalost a všemu dobru do duše vloženému dávají novou krásu –
že není pochyb o tom, že v člověku je v činnosti Tvůj tvůrčí Duch, nositel myšlenky,
z níž vycházejí ušlechtilá a krásná životní díla.

Pane, Ty víš,
že jsme vyšli mezi lid,
který stále ještě čeká Mesiáše, je tvrdý jako kámen a studený jako led,
a proto nehodný Tvé Oběti v Kristu.

6

Pane,
Ty víš, že jsme na Zemi spatřili
vody zla rozlité po zemi, že není místočka, kam by se člověk mohl postavit bez obav,
že jimi bude poznamenán i podlomen v pevnosti své víry v Tvou pomoc i záchranu
před jejich hrozivými vlnami.

Pane,
Ty víš, že jsme na Zemi spatřili
lidská srdce tvrdá a nesličná, bez květů lásky a něhy, bez čistých pramének citů
Tebou vložených do duše v čase jejího stvoření, kdy Tvá Láska ji v srdci nosila
jako silnou myšlenku, své přání člověkem učinit život zajímavým a krásným obrazem
tvůrčí práce.

Pane,
Ty víš, že jsme na Zemi spatřili
cesty vedoucí po okraji srázů, místy, jimž se šlechtní duchové vyhýbají, aby se nezapletli
do sporů a bojů a tak se nevyloučili z cesty s Tebou životem hmotou nesnadným,
i tichým a krásným Tvou Láskou.

Pane,
Ty víš, že jsme na Zemi spatřili
vinici Páně velmi zanedbanou, protože dělníci Tebou na ni posláni se slunili
ve světské slávě, aniž dbali, že čas volá k pilnosti, k duchovnímu vzdělávání lidské duše,
aby vyspěla a Ty ji k Sobě zvedl hned v hodině smrti jejího těla, bez zdržení jí
v očištném procesu v místech kárných.

Pane,
Ty víš, že jsme na Zemi spatřili
pracovníky na duchovních polích, jak se marně namáhají, protože lidské srdce
je dosud velmi tvrdou půdou, od níž se odráží i láme pluh ji zúrodnující, a tak je dále
vhodným místem hadů.

Pane,
Ty víš, že jsme na Zemi spatřili
ponížení, krutou vládu mocných i ztrátu víry, že jsi Bůh spravedlivý, protože dlouhý útisk
je naplnil hněvem a do rukou vložil zbraň na obranu práv člověka poníženého
do služebnosti tvrdé a málo ceněné.

Pane,
Ty víš, že jsme na Zemi spatřili
hroby rozseté po Zemi, že není takřka místa bez lidských kostí, bez slz skrápějících cesty
k místům jejich uložení a proměně v prach.

Pane,
Ty víš, že jsme na Zemi spatřili
marné a dlouhé hledání klíče k tajemstvím života, marné snahy a stále vzdálené cíle
před pracovníky usilujícími o blaho Země, protože války ničily lidská díla
a nesly zkázy na životy Země, že byly jako zrna hozená na skálu, znemožňující
jejich vzklíčení a zmnožení, vydání krásy a užitku.

Pane,
Ty víš, že jsme na Zemi spatřili
i ruce sepjaté k modlitbám, ruce pokorných, kteří se hluboce sklonili před Tebou
a přijali velkou míru utrpení jako nejrychlejší cestu k Tobě, jako lék na všechny nemoci
duše i celého světa, způsobené zlem.

Z

Pane, zarmoutili jsme se
nad světem, nad jeho blouděním, že tak dlouho chodí zapovězenými cestami zla,
které odnímá duchovní sílu, duši vrhá na šikmou plochu, z níž již vystoupila vzhůru
s nesmírnou námahou.

Pane, zarmoutili jsme se
nad malým zájmem věřících o duchovní poznání, o vnitřní sílu k životu ve hmotě i mimo ni,
aby duše šťastně přežila smrt těla a mohla vejít do života v jemných oblastech s pokladem
lásky v srdci, s vyspělostí těžce zkoušeného, zkušenostmi moudrého člověka.

Pane, zarmoutili jsme se
nad těmi, jejichž duše ztratili boží krásu a čistotu, hřešíce zapovězenou láskou k mamonu,
z něhož se stal Tvůj nepřítel a svůdce duší na nízkou cestu i do propastné zkázy.

Pane, zarmoutili jsme se
nad chabým a nedokonalým vyučením lidu víře, naději a lásce, z nichž plynou
pravé zbožnosti, tiché a čisté, hluboké a vroucí, po jaké Ty voláš a čekáš, až začne duše
zušlechťovat a tak umožňovat spojení s Tebou, nejdříve ve skryté hlubině srdce
a pak i vnímané a vědomě prožívané.

Pane, zarmoutili jsme se
nad lidským rozumem, že nedůvěřuje duchovním cestám k Tobě v bláhovosti člověka,
který neví, že je jiné Světlo než hmotné, že jsou krásy nadzemské i Slovo Boží –
vládná, něžná i úžasná jeho řeč, Moudrost nejvyššího Učitele vesmíru.

Pane, zarmoutili jsme se
nad spory bratrů, že odložili bratrství, viděli se nepřáteli a tak se snížili k činům násilí,
které třísní ruce krví a šat duše noří do černé barvy, již nesmyje žádné lidské pokání,
a bez Oběti Tvé za jeho očištění byl by vydán spálení.

Pane, zarmoutili jsme se
nad nevděčností lidí, jimž jsi dal bohatství myšlenek a citů z pokladů Tvé Moudrosti
a Lásky, ale oni ti dosud nevzdali dík a vůbec neusilují Tě poznat a milovat nade vše,

Pane, zarmoutili jsme se
nad těmi, kteří zrazují a mluví neupřímně, nesouce tak na tváři osudné znamení klamu,
pro něž je Tvá milost opouští třeba uprostřed začaté dobré cesty.

Pane, zarmoutili jsme se
nad vlašnými i zcela nehodnými křesťany, kteří zapoměli na nejvyšší přikázání o milování
Tebe nad majetky, hodnosti a úřady, slávu a čest světa, a proto zoufají a reptají, přicházejí-li
na ně zkoušky pokory, skromnosti a odříkání si věcí světa.

Pane, zarmoutili jsme se
nade vším, co člověka vzdaluje od Tebe a činí jej pobloudilým a nevědomým, odkázaným
na přímluvy, na duchovní pomoc i oběť těch, kteří vytrvali v dobru a lásce až do konce zápasu
a tím vstoupili do řad svatých duchů, protože pokorně nesli kříže a trpěli bez reptání,
a tak utrpení proměnili ve svatozáří okolo své hlavy.

8

Pane, zaplakali jsme
nad sirobou Země – neboť jsi ji opustil Ty, pravý její Pán a přestal ji vkládat do vzoru Nebes,
protože se stala toho nehodnou pro své položení se do náruče hříšnosti, do hluboké
zkázy duše.

Pane, zaplakali jsme
nad opuštěností člověka, který zpřetrhal svazky lásky s Tebou, a nyní bez Otce nařiká,
bez péče Matky je v zanedbaném stavu, trpí v těle i duši a marně touží po pokoji
a hledá lásku, protože žije v nenávisti a ještě se chlubí jejími činy, jakoby byly hrdinstvím
a ne jejich strašnými vinami.

Pane, zaplakali jsme
nad ztrátou lásky člověka k člověku – vždyť z lásky plyne pokoj duše i když blesky
a hromy trestají svět – z lásky vychází světlo, které nezhasíná soumrakem, ani tím,
že se uzavrou oči těla ke smrtelnému spánku, aby již více nespátřili podobu zemských věcí,
záři slunce a krásu přírody.

Pane, zaplakali jsme
nad krutostí válečných bojů – nad bolestmi, které rozsívají po domovech lidí
a vinou bratrovraždy značí lidské stopy, že i Tvé oči se od nich odvracejí v žalosti
nad hlubokým pádem člověka.

Pane, zaplakali jsme
nad bezbožníky, jimž rozum vzal víru – nad jejich nevědomostí, neznalostí Pravdy
i Tvé nesmírné Lásky, které lidské viny zadržely na cestě do srdce člověka
pro jeho oblažení, ztišení a mír duše.

Pane, zaplakali jsme
nad lidským tělem, které plyne z neznáma do neznáma a zpět se nevrací – které je jako kámen
hozený do mořských vln, jako travička zaoraná, květ ulomený, jako cesta končící znenadání
uprostřed širé pláně.

Pane, zaplakali jsme
nad pohoršením dětí, které nemají dobré příklady, vstupují do nepravostí, zloby a zrady,
mezi mnohé vůdce, kteří vyzdvihují věci hmoty na první a slavné místo, a Tvé mají za hračky
pro zaujetí nemluvnat.

Pane, zaplakali jsme
nad smrtí těl, která se stala zdrojem bolesti, bázně a stesku, neboť není nikoho,
kdo by odhalil to, co je ukryto za smrtí těla pro radost či nový žal, pro odpočinek nebo další
namáhání – zda je někde krásné spočinutí v pokoji, nebo nové zápsy dobra se zlem.

Pane, zaplakali jsme
nad sirotky, jimž lidé dluží dobro a lásku, opouštějíce je uprostřed cesty i na rozcestích,
před horami těžkostí a řekami, u nichž není zábradlí ani se neozývá varovný hlas, volající:
Stůj, zde smrt duše je blízka!

Pane, zaplakali jsme
nad zástupem křesťanů, který jako stádo ovcí bez pastýře bloudí v oblastech víry, aniž ví kam
a kudy jít ke studnici duchovního vědění, u níž stojí živý Kristus, dobrý a milosrdný Pán,
Učitel nejmoudřejší a nejlepší Pastýř ovcí věrných i zbloudilých, dává hledajícím hledané,
prosícím žádané a čistým duším do srdcí Své Slovo.

9

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od světa, majícího podobu babylonské věže, vystavěné z nevědomosti i bláhovosti pyšných,
kteří říkají: není Boha – a počali jsme mluvit slovem pokorných a tichých, kteří ve svém srdci
Ti staví chrám na pevných i krásných sloupech víry, naděje i lásky k Tobě.

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od cest vedoucích do omezeného myšlení světa, jemuž jsou Tvé knihy uzavřeny,
Tvé záměry a díla utajeny a Ty neznámý – a počali jsme se obracet k cestám,
na nichž je slyšen Tvůj hlas v srdcích proroků, mučedníků a světců, kde jasně zní Tvé Slovo
o milování každého, kdo má duši od Tebe.

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od zájmů, zábav a radovánek, které přinášejí zklamání i mnohý zármutek, odnímají duši
duchovní krásu a vkládají ji do pozlátok, jež si Ty protivíš – a počali se ohlížet po radostech,
které sídlí v srdcích a mají domov u tichých a svatých duší, které Tě nade vše milují.

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od zakalených studnic, v nichž není pravdivé zvěsti o Tvém úradku a činech Krista,
z nichž vychází vykoupení a duchovní obnova člověka a čerpá se vyšší poznání
i znalost Tvého poselství k lidem Země – a počali jsme chodit ke svatým pramenům,
plynoucím z Tvého srdce přímo do srdce člověka.

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od marného přemýšlení, jak lidskou prací učinit ze Země ráj – a počali jsme práci na místech
nejpotřebnějších, ve své duši i v duších svých bližních, aby se člověk zušlechtil, zjemnila se
jeho myšlenka, slovo, cit i čin – a tak přebudoval Zemi na krásnou sféru dokonalých bytostí.

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od díla lidských rukou a přestali je chválit jako moudré, dobré a krásné – a počali se obdivovat Tobě, protože od Tebe člověk má své schopnosti a veškerý um, sám je Tvým nekonečně velkým i tajemným stvořením.

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od zemské lásky, která klame a je nestálá, miluje jen to, co vidí a zapomíná na vše, co z očí mizí – a počali jsme toužit po Lásce prýstící z Tvého srdce – studnice bezedné, nikdy nevydané, nevyschlé, ale vždy plné Lásky, a vždy nekonečné.

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od potěšení trvajících malou chvíli tělesného života – a počali hledat ono stálé, plynoucí ze spočinutí ve Tvé náruči, pokojné a něžné, že člověk v ní zapomene, že kdysi na Zemi žil bolestně a těžce.

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od lidské moudrosti, která často klame a není spolehnutí, že dobře posoudí a rozsoudí věci života i události – a počali jsme hledat Tvou Moudrost i to, co z ní vychází jako nejvyšší spravedlnost, vyšší řád života, jímž se člověk vyvíjí v bytost boží, v syna božího.

Pane, poznej,
že jsme se odvrátili
od nářků a lítostí nad sebou, svým těžkým osudem – a počali jsme shromažďovat duchovní poklady hodnoty věčné a z nich dávat každému, kdo je člověkem, naším druhem v životě radostném i strastném.

10

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
na horu víry – a rozhlížíme se širou Zemí, odkud by měla přijít pomoc lidu trpícímu, pobloudilému i hříšnému, který znevažuje Tvůj Zákon, Tvůj řád a vymyká se čím dál víc Tvému vedení, cestám Lásky.

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
na skálu naděje – a pozorujeme oblaka, zda přinášejí Zemi déšť Tvého požehnání, v očekávání příslibu, jímž jsi ohlašoval příchod Tvého Království i Tvých mesiášských činů pro záchranu národů Země.

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
do oblastí působnosti soucitné lásky – a toužíme ji na Zemi vydávat, šířit službou duchovní pomoci lidským duším, jímž tělo je dočasným příbytkem na Zemi – ale hrozí jim nebezpečí, že se jim stane i hrobem.

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
do vysokých a krásných chrámů vnitřních zbožností – a spínáme ruce k modlitbám
za ty, jejichž srdce není dosud očištěno, láskou prozářeno, jejichž zbožnost je chabá
jako pohyby sotva narozených – i za ty, jimž jsi dosud vzdálený i neznámý
v novém Svém jménu Kristus.

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
nad propasti, v nichž žijí pobloudilé i provinilé duše – a hledáme pro ně cestu,
na níž by si uvědomili svůj špatný stav a poznaly svatou Pravdu, neměníci se časem
ani událostmi Země – nejpevnější sloup života všech.

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
na zelenající se pole, kde Tvé Slovo již vyrašilo do slibného stvolu – a voláme pomocníka
k záchraně tonoucí lodi víry, kterou vlny zla odhodily na skaliska i do skrytých vírů,
jejichž síla přemáhá i člověka silného a zakotveného v Tobě nejen vírou, ale i životem lásky.

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
nad cesty, kudy chodí smrt – a hledáme útěchu pro toho, kdo odchází nevěda kam,
kdo se loučí se Zemí aniž ví, že na něho čeká domov nový a krásnější, splní-li podmínky
Tebou dané, rozpomene se na Tebe při odlučování se od těla a prosí Tě o pomoc
a slitování nad zbloudilým synem.

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
nad moře zla, jehož vlny potápějí vratké loďky života křesťanů, kteří nemají vnitřních sil
a splývají s hříšníky až k nerozeznání s jejich hrubým nízkým stavem, neznalostí vztahů
Boha a člověka – a přimlouváme se, aby nebyli souzeni, pokud nepoznají své omyly,
velké chyby, a nenapraví je.

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
k zástupu věřících, který chce vejít do Nebes širokou pohodlnou cestou, bez přísné kázně
zušlechtění sebe – a prosíme, aby mu byli dáni duchovní vůdci a učitelé, kteří by mu ukázali
přímé, a proto rychlé cesty k Tobě – tiché, plné odříkání, pokory a vroucí zbožnosti srdce.

Pane, poznej,
že jsme vystoupili
nad pláň, kde vanou prudké větry, věstící válečnou bouří i zkázu všeho, co bylo vírou
zbudováno v lidských duších – a úpěnlivě voláme k Tobě o slitování s člověkem, národy
i celou Zemí.

11

Žalujeme Ti, Pane,
jak lidé na Zemi jdou pomalu a těžce pod velkými kříži – jak hledají úlevy a vysvobození z utrpení i útěšná slova o Tobě jako nejvyšším Slitovníku, který nenechá prosící bez pomoci, bolest z kříže mění v zásluhu a ty odměňuje zvlášť silnou, vlivnou a vše měnící milostí.

Žalujeme ti, Pane,
jak síla statečné víry již opouští lid a on znaven zápasy klesá na své cestě, volaje o pomoc každé šlechetné srdce, aby zvedlo zraněného, dalo občerstvení a posilu slovem – že Tvá pomoc a záchrana již je na dosah ruky a přichází vše uklidnit a dát lepší život člověku.

Žalujeme Ti, Pane,
jak zlo se dotýká lidí ze všech stran a vztahuje ruce po zlatých a stříbrných schránkách v lidském nitru, které jsi do něho vložil, když jsi do člověka vdechoval Svého Ducha, aby jím žil a působil.

Žalujeme Ti, Pane,
jak velká je nouze o dobrý duchovní chléb na Zemi – jak tento hlad vstupuje již na prahy jejich vědomí, aby Tě připomněl a zrodil touhu po Tobě, lásku ke všem.

Žalujeme Ti, Pane,
jak bolestný je pohled na lidské hříšnosti vedoucí do zkázy Sodomy – jak tíží toho, kdo nad nimi již v sobě zvítězil a touží, aby život člověka byl důstojný a kreslil obraz krásné vznešenosti díla Boha.

Žalujeme Ti, Pane,
jak boje mezi bratry nesou zmatek, svár a rozpory – jak odnímají pokoj všem právě narozeným, položeným do náručí matky poprvé.

Žalujeme Ti, Pane,
jak Země se stala výhni nenávisti, jejíž ohně stravují úrody duchovních polí – jak hrozí sežehnout i stromy víry a zničit jejich dobré ovoce, snahy duchovních lidí, pokorných a oddaných Tobě, zasvěcených službám lásky myšlenkou, slovem i skutky.

Žalujeme Ti, Pane,
jak obavy z budoucnosti lidstva vstoupily do mysli všech dobrých věřících, kteří Tě ctí vroucím srdcem – vždyť cesty lidstva se nebezpečně nachylují na stranu bezbožných – nad propast, v níž se usadila pýcha a tvrdý rozum sobeckého člověka k vládě nad Zemí.

Žalujeme Ti, Pane,
jak srdce Tvých věrných se chvějí zármutkem, že prolévání krve není na Zemi zastaveno – jak dosud jsou zbraně v činnosti a zákeřné dýky se blýskají v rukou, míříce zjevně i potají na člověka, na bratra či přítele.

Žalujeme Ti, Pane,
jak těžko je na Zemi žít člověku, který jde cestou lásky, uskutečňuje člověka podle nejvyššího vzoru a ve jménu Ježíše.

12

Obrácíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo může dát Zemi pokoj pro přítomné i budoucí, a tak člověka pozvednout
na duchovní úroveň života.

Obrácíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo může zachránit člověka před krokem do propasti, před zkázou Země
v její krásné podobě, jak byla vytvořena dlouhými věky lidské práce v potu tváře
a za přetěžkých podmínek, i Tvou pomocí, uměním Tvůrce.

Obrácíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo může uhasit plameny nenávisti i zasít nové sémě bratrského soužití,
a to v době nejkratší a neúčinnějšími prostředky, které nikdo jiný nemá a nezná
vyjma Tebe.

Obrácíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo má klíče od lidského srdce, od všech skrytých pokladů lásky, k níž je duše
zvlášť Tebou vyvolená a jí zasvěcená od počátku svého stvoření.

Obrácíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo zná minulost člověka, jeho pád i pozvednutí se nad všechn hmotný prach,
i úkoly při rozvoji díla, které vytváříš jako Stvořitel současnosti
i blízké i daleké budoucnosti, ještě zahalené závojem hlubokého tajemství.

Obrácíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo může rozsoudit lidstvo, dát odpuštění nebo zavržení, smír nebo další boje
dobra se zlem, radosti s bolestí, světla s temnotou.

Obrácíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo vidí dobré i zlé ze všech stran a ví, proč zlo je pokušitelem a dobro pokoušeným,
proč tělo umírá, matka pláče a syn bojuje, proč život je tak těžkou zkouškou
a tak namáhavou cestou k cíli.

Obrácíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo změní osudy synů, jimž Země je sídlem vyhnanců, kde se hledá i nalézá poznání,
co je dobré a co zlé, co dělat, aby duše svou vnitřní krásu stále rozvíjela i za podmínek
krajně nepříznivých, jaké má seménko pod kamenem.

Obrácíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo vidí všechno a o všem ví, nikdo a nikdy Ti nemůže zaměnit pozlátko za zlato,
oklamat úsměvem kryjícím černou zradu.

Obracíme se k Tobě, Pane –
vždyť Ty jsi jediný,
kdo je sám v Sobě zdrojem milostí – a ty, rozdány lidem, mohou z nich učinit anděly,
ze tmy světlo, zlo proměnit v dobro v čase neznámém, který se může navršit k velkým
Tvým zásahům v každé vteřině a přijít jako blesk i za jasnosti oblohy i za bezvětrí.

13

Hledáme Tě, Pane,
abys pohlédl na všechno, co rmoutí člověka a ztěžuje mu cestu – abys zemdleným
a znaveným poutníkům Země dal sílu k rychlejšímu postupu do duchovních výšin
v určeném čase, bez zpoždění, které nese nové komplikace osudů.

Hledáme Tě, Pane,
aby do mysli vstoupila pevná jistota, že jsi neopustil člověka, ale vydal jej dočasným
zkouškám pro zkušenosti těch, kteří svým vývojem jdou za člověkem a čerpají z jeho utrpení
i poznání následků zlého poučení pro sebe, dobrý příklad pokání.

Hledáme Tě, Pane,
abys nahlédl do srdce člověka, pomohl překonat a zastavit hrubé poklesky a uvedl jej
do cesty dokonalosti, která jej s Tebou spojí.

Hledáme Tě, Pane,
aby ses rozpomněl na podobu člověka v čase stvoření, a pomohl mu ji opět vyvinout,
do ní vstoupit a nést ji jako znak svých počátků v Tobě a navždy ji mít.

Hledáme Tě, Pane,
abys osvítil mysl člověka a on uměl moudře myslet, mluvit i pracovat, aby vedl Zemi
k duchovnímu rozkvětu, klidnil ji a vložil do zákonů světů andělských.

Hledáme Tě, Pane,
abys učinil zázrak utišení bouře v myšlenkovém světě člověka a napojil jeho půdu
duchovními silami, z nichž by vzešel pokoj jeho srdci, mír pozemským životům.

Hledáme Tě, Pane,
abys vydal slitovnou Lásku, která by objala Zemi mateřskou náručí, předala ji i do pevné
a moudré ruky Otce, která vede cesty Svých synů ctí i slávou velkých činů ve všech časech.

Hledáme Tě, Pane,
aby ses postavil jako Soudce mírný nad každý lidský osud vedoucí ke zkáze, i nad ten,
který vítězí nad zlem a vrací duši lásce, jíž byl vždy naplněn, protože žil v Tobě a Tys byl
jeho myšlenkou i celým životem.

Hledáme Tě, Pane,
abys znovu přímo vedl národy jako za času, kdy Tvé Slovo přebývalo mezi lidem
v srdcích proroků a mluvilo k nim, co mají činit, aby z dobré cesty nevybočily, udržely si
s Tebou stálé živé spojení, vedení každého kroku.

Hledáme Tě, Pane,
aby ses znovu projevil těm, kteří jsou toho hodni, pro to vnitřně připraveni a zvoleni
slyšet Tvé Slovo, které sděluje, poučuje, co má činit ten, kdo chce vstoupit do svaté jednoty
s Tebou, žít podle Tvé Vůle, vést duše slabé víry, dělit se s nimi o své duchovní vědění
milost Tvou.

14

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny věci plynoucí z porušeného života lidí, aby se správně položily na svá místa
a nebyly brzdou dobrému vývoji, jak jej žádá Tvůj vesmírný plán s každou myšlenkou,
slovem i pohybem.

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny životy lidí, aby nebyly v zajetí zla, ale vzorem dokonalosti stanovené
pro tento vývojový čas, kdy Tvá Láska omilostňuje člověka, stává se mu učitelkou
a světlem na cestě, životem novým, spásou v Kristu.

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny poklesky lidí, aby se konečně snížil jejich počet a člověk se stal člověkem
nejen tělem, ale celým projevem života – aby podával svědectví, že je dobrým,
že se rozvíjí jeho láska.

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny rány lidské duše, aby se již našel zázračně hojivý lék a ony již nebolely,
netvořily se rány nové, aby duše nestonala nedostatkem lásky v ní, ani proto, že se jí lásky
nedostalo od jiných.

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny nedostatky víry, aby se stala, čím má být: světlem života, jeho sloupem
s nejkrásnější ozdobou, cílem i smyslem těžké cesty Zemí.

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny nevědomosti o Tobě jako největší překážku duchovního života lidí,
aby Tvá skutečnost osvětlením vstoupila do hlav myslitelů, učitelů, aby jimi byla uznána,
a tak se přestal na Zemi hledat jediný domov člověka a jeho původ v silách hmotných.

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny život křesťanů, aby se zbavili své duchovní slepoty i hluchoty a mohli uslyšet
Tvé Slovo přímo mluvící v srdci vnořeném do Tebe jako kapka do mořských vod.

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny nedostatky duchovní moudrosti Země, aby se našly její zdroje a člověk neklesal
víc a víc do hmoty jako tělo bez duše nebo stíženě těžkou nemocí a opuštěné ode všech.

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny vady duchovních vůdců, aby zmizely jako sníh pod sluncem a výklady Písma
i skrytých věcí života byly pevnými a jasnými pravdami, které bys podtrhl, stvrdil.

Předkládáme Tobě, Pane,
všechny duchovní cesty, aby se mohly spojit v jednu jedinou, nejvyšší –
v cestu k Ježíši Kristu.

15

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť jsi náš Bůh a Pán, který stojí v soudu i Lásce nad každým, kdo je – Jehož zákonům každý podléhá, ať chce či se vzpírá, ať je přijímá s radostí nebo jen proto, že je do nich uváděn osudem, aniž ví, proč svůj život prožívá tak a ne jinak, šťastněji a podle přání.

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť osudy každého jsou v Tvé Moci, Síle i Moudrosti – vůdkyni na všech cestách života, která napřimuje křivé cesty, aby byla stálá rovnováha a nikde nebyl dlouho rušen řád soužití stvoření.

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť Tobě je podrobena Země a všichni na ní poslouchají Tvůj hlas v tajemných hlubinách svého vědomí, aniž si uvědomují, že činí, co Ty chceš, protože jejich dech je z dechu Tvého, jejich život z Tebe.

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť Tebou je člověk učiněn a pro Tebe počal žít svým podivuhodným životem bojovníka se smrtí, aby ji navždy přemohl, zvítězil, a tak vymizel z vědomí strach, hrůza i bolestné očekávání jí.

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť v Tobě má člověk svého Otce, ať o tom ví či neví nebo úmyslně vědět nechce – ať se z toho těší nebo tím pohrdá, myslí na to i zcela zapomíná – ať je Ti vděčný nebo reptá, že na něj vkládáš kříže.

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť každé oblažení duše pochází od Tebe – Ty jsi její Utěšitel, nejvyšší Ochránce a Pomocník stálý, vloží-li se Ti člověk do rukou bez výhrad, oddaně i věrně, vše od Tebe očekává, vše Ti v sobě – i sebe – dává.

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť jsi již mnoho učinil pro člověka a ještě více mu dáš, až pozná a pochopí, že od Tebe je všechno dobré, s čím se setkává na svých cestách, u svých bližních, v jejich dobrých slovech, činech i ve vší kráse Země.

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť Ty můžeš dát člověku život tak šťastný, v silných prožitcích i velkých činech, že o tom nemá představy ten, kdo zná jen hmotnou tvářnost Země, hledí jen tělesným okem na věci i člověka.

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť Ty jsi nejvyšší Učitel duší, a ony potřebují Tvé vyučení, vychování, vedení; příliš mnoho sporů a zmatků je na Zemi, a ony nevědí kudy a kam jít, jak řešit složité vztahy lidí, mír dát srdci i světu.

Prosíme Tě, Pane,
vroucně a úpěnlivě o slitování –
neboť jen Ty můžeš hodnotit i soudit člověka v jeho činu – Ty jediný znáš jeho myšlení
slovem projevené i to, co nikomu nezjevuje a nosí tiše v sobě.

16

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
z níž pochází utrpení, dávající lidstvu pít nápoje slzí a vzdechů a jíst hořký chléb nouze
v ponížení chudých –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
která Tvé zákony obrací naruby – dělá, co Ty zapovídáš, velmi káráš, a co Ty ukládáš
člověku k plnění, to odhazuje s posměchem, protože se jí zdá bláznivým neodpírat zlému
a splácet je dobrým –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
která vyzdvihuje hmotu na vládce světa a rozděluje lidi na chudé a bohaté,
prostřáčky a chytré, pohrdá tím, čeho si má vážit a cenit jako hodnotu –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
která se neohlíží na bratrské vztahy ani na to, že důstojnost člověka je jim dána Tebou
hned na počátku stvoření člověka, kdy jsi jej naplnil božími vlohami lásky,
aby vždy každému dával dobro –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
která neuplatňuje lásku a dobro jako základy pokoje a míru, nestaví z nich pevné a krásné
sloupy k podepření, zabezpečení celé stavby pozemského života –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
která budí strach a hrůzu, protože trestá nevinné i ty, kteří hájí Tvou spravedlnost a nesou
světla pravých zvěstí o Tobě jako o Bohu – Pánu nad pány, Zákonodárci nad zákonodárci
všech národů světa –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
která hájí světskou moc a ne zákony z Moci Tvé – která neplní svaté poslání překonávat
zlo dobrem, hněv láskou, všechny boje mírem a odpuštěním –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
z níž vyšlo již tolik zlého, že není na Zemi místa, kterému by neprotiskla své znamení
křivd a útisků, klamů, zrad a prokletí mučených lidskou krutostí –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
která staví bratra proti bratru, člověka za nepřítele člověku a vkládá na rty tvrdá slova,
do srdcí nenávisť a do rukou zbraně, aby hubil jeden druhého, nesl násilí a smrt –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

Slituj se, Pane,
nad nespravedlností světa,
do níž se ponořila lidská srdce až k samé hranici nových pádů do propasti temnoty,
v níž láska hyne jako v mrazu květy, jak lidské tělo bez vody –
slituj se a uveď do Země spravedlnost Svou.

17

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
jimž se zastřelo vědomí o Tobě – kteří marně hledají odpovědi na otázky: odkud přicházíme,
kam se ubíráme, proč žijeme a umíráme –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
kteří neznají Tvou nesmírnou Lásku ani zákon o zachování, zachránění všeho živého –
kteří se chvějí bázní před smrtí, že jí vstoupí do nových očišcových muk, že budou Tebou
tvrdě odsouzeni a navždy zavrženi –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
lehkovážných jako nevědomé děti – kteří hledají kratochvíle, protože nevědí, že život na Zemi
je vážnou, těžkou a nutnou zkouškou duše, v níž člověk za přetěžkých podmínek osvědčuje
svou hodnotu, rozvíjí božské vlohy –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
kteří se zdráhají v Tebe uvěřit, protože jsi neviditelný, neznámý, nezjevuješ se –
kteří se sjednocují s bezbožníky a tím na sebe uvalují tresty určené za rouhání
a tvrdé i pohrdlivé popírání Boha –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
kteří se vydali na zapovězené cesty spojování se světem duchů, kteří nemají
dobré úmysly s člověkem a klamou jej jmény duchovních mistrů, jimiž nejsou,
nepravou moudrostí podsvětí –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
kteří se stali pohoršením a špatným příkladem, opustili dobré a přiklonili se ke zlému,
aby získali bohatství, dosáhli moci a zvučných jmen, kterým se svět klaní –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
kteří se obracejí k Tobě při hledání poznání cíle a smyslu života, Tvého díla
skrytého i zjevného – kteří rozvíjejí naději na život krásnější a pokojnější, spojený plně
s Tebou nyní a zvláště po odložení těla –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
kteří propadli ve zkouškách jako nepozorní, neposlušní žáci a nyní čekají, kam je pošleš,
kam zavedeš k napravení a vyučení, k poznání, že bez úsilí, snahy i přímé práce není vývoje
k ušlechtilosti člověka ani blahého spočinutí v Bohu –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
k nimž je marné mluvit, protože jsou jako skála ve své lhostejnosti k Bohu –
nepřemýšlejí o svém stavu, neznají modlitbu jako cestu do nitra a k Bohu, Lásku Boží
jako Nebe v člověku –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

Slituj se, Pane,
nad životem lidí,
pro něž jsi vykonal Svou křížovou cestu – přišel až do Země, kde se s každým
lidským tělem rodí bolest, hřích a smrt –
slituj se a dej lidem poznat pravdu.

18

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
které je jim nejtěžší zkouškou, protože svou chytrostí, lákáním i klamem je uvádí do nebezpečí,
kde se lehce ztratí víra a láska, důstojnost člověka i milost Boží –
slituj se a pomoz k vítězství.

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
které je překážkou přiblížení se Tobě i snaživým a uvědomělým, kteří i cestou velkého utrpení
těla i duše spěchají k Tobě, o lidské věci však klopýtají –
slituj se a pomoz k vítězství.

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
které má tvář pýchy světské cti a chvály – které lichotí představou, že člověk má vlastní síly
a nepotřebuje nikoho k vedení, určení úkolů ani čas k jejich splnění –
slituj se a pomoz k vítězství.

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
z něhož vzcházejí hněvy a sváry, velké hříchy bratrovražd, jež volají až do Nebes,
a tím stahují blesky pohrom na lidské příbytky, aby je obrátily v prach a popel a zahladily
ve vrcholném trestu jejich stopy před Tvými očima –
slituj se a pomoz k vítězství.

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
které odnímá srdci lásku, aby se lidé nedostali na cestu k Tobě a zůstali tvrdí a poskvrnění,
a proto jim dál byl uzavřen ráj, domov blažených –
slituj se a pomoz k vítězství.

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
které se skrylo za lidské tělo a jeho věci, aby svět hledal prostá potěšení, chodil mělčinami
a ne hlubinou myšlení –
slituj se a pomoz k vítězství.

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
které je pohoršením pro maličké, aby nové generace byly horší předchozích, aby matky plakaly
a otcové se hněvali, aby ctnosti neměly obliby ani ceny na Zemi –
slituj se a pomoz k vítězství.

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
které je vrhá do vášní, aby duchovní láska měla uzavřenou cestu k srdci člověka,
byla přehlížena a odmítána a ne volána –
slituj se a pomoz k vítězství.

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
které vkládá do mysli lidí světské zájmy, aby v nich nebylo místa pro myšlení
na poslední věci člověka, zda přetrvá smrt těla a je připraven vejít do duchovního života –
slituj se a pomoz k vítězství.

Slituj se, Pane,
nad těžkým zápasem duší s pokušením –
které činí z člověka lakomce, jemuž se andělé vyhýbají, zavírají před ním dveře svého domova,
a Ty od něj oddaluješ žehnající ruku –
slituj se a pomoz k vítězství.

19

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
jež se rozbíhají kolem svaté neviditelné hory, na níž přebýváš – není na Zemi toho,
kdo by posoudil jejich krásu či ošklivost, přednosti či vady, jejich správný nebo bludný směr –
slituj se a zastav bloudění.

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
kteří nevědí, do kterého chrámu mají vejít, když ve všech zní zbožný zpěv a je hlášáno
slovo víry – když každý chválí své a o jiném mluví s pohrdáním – když není jednoty
a Písmo se různě vykládá –
slituj se a zastav bloudění.

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
kteří Tě upřímně hledají a nemohou Tě nalézt, protože Tě zastřely nepravé výklady
a lidé neznají Tvou Pravdu, Tvé úmysly s člověkem, ani dokonale nerozumějí
Tvému vstupu v Krista v čase, jenž nastal –
slituj se a zastav bloudění.

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
kteří se marně namáhají poznat a správně porozumět, co od nich žádáš, jaká slova,
činy a životy – kteří nemají v srdci Slovo a Tebe neslyší, protože ses skryl tělu
a ukazuješ se jen omilostněnému lidskému duchu, s nímž začínáš rozmlouvat
a odhalovat mu Svá tajemství –
slituj se a zastav bloudění.

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
kteří se vydávají na pouť za nalezením skrytých sil člověka, ač není dosud na Zemi
známo, kde se nacházejí a kudy k nim vede nejkratší a bezpečná cesta v lidských zmatcích,
nejistotách a malém duchovním vedení –
slituj se a zastav bloudění.

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
kteří neumějí rozlišit dobro od zla, život Nebe a Země, cestu lásky a nenávisti –
kteří jsou duchovně slepí a postaveni k hodinám, které slyší, neznají však jejich směr
vpřed v kruhových vlnách –
slituj se a zastav bloudění.

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
kteří dosud nedošli k poznání Tvých skrytých zákonů a neodhalili příčiny nesnází osobních,
rodinných, v národě i na celém světě, takže je hledají v jevech jen okrajových –
slituj se a zastav bloudění.

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
kteří jsou zavedeni k pramenům zakaleným klamy duchů temnoty, nebo stojí
v mělkých vodách napájení polopravdami, nedostává se jim poznání z hlubokých studnic
čisté Božské Moudrosti, Pravdy Krista –
slituj se a zastav bloudění.

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
kteří promarnili mnoho času půtkami o věci viditelné církve a zapomněli na tu
v nitru věřícího, v tiché oddanosti srdce, ve službě dobru –
slituj se a zastav bloudění.

Slituj se, Pane,
nad blouděním lidí na duchovních cestách –
kteří si lásku do nich nepoložili jako silné světlo, v němž jsou zřejmé všechny stíny
na nepravých stranách, jimiž člověk chodívá za falešnými proroky, za pozlátky světa –
slituj se a zastav bloudění.

20

Slituj se, Pane, nad nemocí těla,
metlou nejtvrďší – která je od počátku, kdy člověk byl oděn zemským tělem, kdy v potu tváře
vydobýval chleba a v bolestech jej rodila matka do tohoto světa a nemoc byla největším
trestem za hřích –
slituj se a dopřej pomoc.

Slituj se, Pane, nad nemocí těla,
pokáním nejtěžším – duše v něm trpí, a tak se rychle učí odříkání, odkládá pýchu,
obléká pokoru a nemyslí na marnost světa, na jeho prchavé radosti – učí se hledat pomoc
a útěchu u Tebe před odchodem do neznáma –
slituj se a dopřej pomoc.

Slituj se, Pane, nad nemocí těla,
trápením největším – má ostny trnů, pláč odsouzence, hrůzu z umírání, bázeň s pekla,
nejistotu z budoucích věcí a úzkost před Tvým soudem –
slituj se a dopřej pomoc.

Slituj se, Pane, nad nemocí těla,
která činí z těla nádobu bolestí – do ní se ukládají slzy, vzdechy i zoufalství, aby vyvážily
míru lidských vin před Tebou, osvobodily od trestu a člověku opět daly božskou pečeť,
ztracenou ve zlu –
slituj se a dopřej pomoc.

Slituj se, Pane, nad nemocí těla,
která vyvolává reptání – protože člověk neví, co jej očišťuje, s Tebou spojuje pro ono
velké mučednictví, které je rychlou cestou do svatosti – světlem kolem hlavy člověka –
slituj se a dopřej pomoc.

Slituj se, Pane, nad nemocí těla,
která vede do bezmocnosti – a člověk vidí, jak je bez Tebe slabý a ničím na Zemi,
vratký jako strom v kořenech podemletý, jemuž každou chvíli hrozí zhroucení –
slituj se a dopřej pomoc.

Slituj se, Pane, nad nemocí těla,
soustem nejtrpčím a velmi hořkým – jímž i duše slábně, když v úzkosti čeká na ortel poslední,
který ji pošle na onen svět buď do klidu a odpočinku,
nebo k novému trápení –
slituj se a dopřej pomoc.

Slituj se, Pane, nad nemocí těla –
v níž i mysl sténá a posílá myšlenky na všechny strany a prosí Tebe o smilování, o pomoc –
slituj se a dopřej pomoc.

Slituj se, Pane, nad nemocí těla,
číší nejtrpčí – z níž člověk pije odsouzení k smrti tak neodvratné, jako je příchod noci
na sklonku dne, sežehnutí květu mrazem –
slituj se a dopřej pomoc.

Slituj se, Pane, nad nemocí těla,
zápasem nejtěžším – v němž člověk tolikrát zůstává poražený, zraněný a zemdlen k smrti
a pro nesení všeho sám –
slituj se a dopřej pomoc.

21

Slituj se, Pane, nad smrtí –
která je jako ostrá dýka již v kolébce zabodnutá do těla, aby ten bolestný osten každý den
připomínal trest za hluboký pád člověka –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

Slituj se, Pane, nad smrtí –
která je jako noc nezadržitelně přicházející – nelze vidět na cestu, po níž se putuje s námahou
a bázní před stíny neznáma, před každou tmou –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

Slituj se, Pane, nad smrtí –
v níž je každý sám a sám, protože žádný pozemšťan jej nevyprovodí na práh neznáma,
neodejme mu tísň, neutěší, když před Tvůj soud vstupuje a zapadnou za ním dveře světa
jako těžká brána železem pobitá –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

Slituj se, Pane, nad smrtí –
která má chvíle loučení, nad něž není těžších, neboť nevrátí se ten, kdo odchází z rodiny,
z národa i Země, již v té podobě a s týmž jménem, jaké měl, aby lidé poznali, že s nimi
již žil, s nimi se snad i přátelil a je miloval jako své drahé –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

Slituj se, Pane, nad smrtí –
postrachem lidí, neznajících Tvou dobrotivost, shovívavost ani Tvůj mírný soud nevědomých,
kterým Duch Svatý dosud nedal osvětlení a Tvá Láska je nezjemsila tak, aby mohli být
dokonalí a vzati zpět do ráje –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

Slituj se, Pane, nad smrtí –
halící Zemi do černých závojů, protože člověk si dosud neutkal šat ze stříbra
duchovního myšlení a citu, ze slabých nitek lásky, který dává s duší i tělu nesmrtelnost –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

Slituj se, Pane, nad smrtí –
rozsudkem Tvého soudu nejpřísnějším, po tisíce let neodvolaným, pod nímž sténala
lidská srdce jako strom lámaný vichřicí – nebyla však slyšena, ať prosila jakkoli –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

Slituj se, Pane, nad smrtí –
kterou je člověk připoutaný k bolesti, jako největší provinilec,
je vázaný s tajemným děním zahynutí těla, které má za součást sebe, za jediný život,
jímž žil jako člověk na Zemi –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

Slituj se, Pane, nad smrtí –
která činí ze života na Zemi jen smutný, těžký sen, neboť v okamžiku umírání
zdá se malou chvílí, a jakoby v ní člověk marně žil, marně si na Zemi dobýval vědění –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

Slituj se, Pane, nad smrtí –
poslední mukou Země, již ještě nikdo nezhojil – vždyť tajemství člověka je větší než vesmír,
hlubší než oceán, složitější než skladba hmoty a lidská bolest –
slituj se a vymaž ji z knihy života.

22

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
v níž hoří plameny zla a člověk člověku hrozí zkázou, všechny nemilosrdně soudí,
ač sám nad sebou žádá mírné soudy a prosí Tě o milost, když stojí před Tebou –
slituj se a dej Zemi mír.

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
jíž se valí kalné proudy nenávisti, jakoby ji chtěly pohřbit svým nánosem, aby Světlo Tvé
se nemělo kde zachytit a do mysli vejít – nebylo v duši kam Lásku položit, s kým o ní
na Zemi mluvit –
slituj se a dej Zemi mír.

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
kde se křížují cesty, střídá se narození se smrtí, příchod do ní s odchodem lidí
do druhých světů, problémy dětství se stářím a dobro se zlem, jako den s nocí vyměňují si
místa i vládu nade vším, co člověk má v rukou, myslí i v srdci –
slituj se a dej Zemi mír.

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
která se stala žalářem duší pro vysokou zeď hmoty, již se uzavřely výhledy do krásných
duchovních světů, kde tiše, pokojně žijí ti šťastní, kteří nepřerušili láskyplné vazby
s Tebou, ani duše s duší –
slituj se a dej Zemi mír.

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
která nevíta, ale odmítá, zapuzuje i tvrdě mučí Tvé proroky, protože ji vždy musí velmi kárat,
předkládat jí Tvé moudré, ale přísné zákony a žádat, stále žádat, aby lidstvo odložilo zbraně
a našlo cestu usmíření, pokud je živo –
slituj se a dej Zemi mír.

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
která dávno vstoupila na válečnou stezku a jde po ní dál a dál, jakoby byla slepá a neviděla
ten nebetyčný kříž Krista, který provždy vyřešil spory člověka příkazem: odpusť a miluj –
slituj se a dej Zemi mír.

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
která je pod vládou temných duchů, kterým se poddala jako slabý, nezkušený plavec vlnám
a ony jím od té chvíle zmítají, přes jeho hlavu se přelévají až k nebezpečí smrti –
slituj se a dej Zemi mír.

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
kde bojuje dobro se zlem tak dlouho a urputně, že každý člověk je od toho v duši i v těle
zraněný a nepřestává krváčet z četných ran, po celé dny i noci těžce sténá, protože není klidu
a trápí jej těžké sny –
slituj se a dej Zemi mír.

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
kde se tak široce rozprostřely neviditelné sítě pokušení, které člověka lehce chytí jako rybář
nevědomou rybkou na vnařidlo, na třpytku –
slituj se a dej Zemi mír.

Slituj se, Pane,
nad neklidnou Zemí –
do níž bylo hozeno nepřitelem jablko sváru, aby se stala sopkou chrlící kameny
na lidská srdce, tvrdou hmotu do jejich myšlení a pod nohy rozlitou lávu, která jako oheň spálí
víru i naději, a člověk je podoběn obrazu zkázy –
slituj se a dej Zemi mír.

23

Vzpomeň, Pane, na nás,
vzpomeň – že i v nejtěžších dobách zatemnění lidských duší, kdy Země byla naplněna
hříchem jako je naplněna vodami moří a řek – se našel člověk čistý a spravedlivý,
našel se Noe, který v bohabojnosti naplňoval život pokojnou prací a modlitbou.

Vzpomeň, Pane, na nás,
vzpomeň – že jsi rozklenul duhu nad korábem Noemovým jako příslib
šťastné budoucnosti lidstva, že dáš Svou přízeň tomu, kdo půjde cestami země v úsilí
o čistý život, nezatížený nepravostmi, které Tě rmoutí a člověka hluboce snižují.

Vzpomeň, Pane, na nás,
vzpomeň – že jsi do Země uvedl nový život na znamení, že staré pominulo a nové přichází
v podobě dokonalejšího života lidí, práce užitečné Zemi zúrodnující a očišťující od nánosů zla
jako pole od kamenů.

Vzpomeň Pane, na nás,
vzpomeň – že ve všech časech se našli spravedliví Noemové, pro něž jsi mírnil tresty
za těžká provinění lidstva – že vždy se našla zbožná ústa zpívající žalmy a šeptající
vrucí modlitbu – že byli lidé, kteří Tě milovali a Tobě budovali v srdci stánek
uprostřed světa, plného hříšnosti.

Vzpomeň, Pane, na nás,
vzpomeň – že jsi přislíbil neuvádět na Zemi nové potopy ani Sodomy jako nejtěžší trest
za zkaženost člověka.

Vzpomeň, Pane, na nás,
vzpomeň – že jsi přislíbil spásu světu i Světlo národům, že jsi zjevoval Své mesiášství
a dával naději, že naše budoucnost bude ve Tvé milosti k nám, ve Tvé Lásce, a její cesty
připojeny k Tvým.

Vzpomeň, Pane, na nás,
vzpomeň – že jsi nikdy zcela neopustil lid, ale znovu a znovu ses smilovával, vyváděl jej
z modloslužby a učil pravé službě a čisté zbožnosti.

Vzpomeň, Pane, na nás,
vzpomeň – kolik péče jsi již věnoval Svému dílu, v němž člověk zaujímá tak význačné místo
– vzpomeň, jak jsi jej od samého začátku miloval, že tato velká láska probudila závist
u padlých duchů a oni člověka stáhli do svých nízkostí.

Vzpomeň, Pane, na nás,
vzpomeň – jak těžkými se staly osudy člověka od chvíle, kdy se zpronevěřil Tobě,
že není kroku, není šlépěje, na níž by nebyly slzy, vzdechy, nářky a zoufalé volání o pomoc.

Vzpomeň, Pane, na nás,
vzpomeň – jak velký kalich utrpení vypil již člověk při svém očišťování, kolik jeho dobrých
snah vzpínalo křídla k rozletu do nebeských výšin za Světlem, pokojem a krásou nepomíjivou,
věčnou a bohatou, jaké Země dosud nepoznala – vzpomeň, že křídla vždy klesala jako zlomená,
protože člověk sám nemůže dosáhnout Tvých krásných světů bez Tvé pomoci a dané Síly.

24

Rozpomeň se, Pane –
rozpomeň na slavné doby, kdy jsi nás povolal k životu jako lidské bytosti s rozumem a vůlí,
abychom o Tobě podali svědectví ve světě pevné hmoty a projevíli schopnosti,
jejichž jsi Tvůrcem i Dárcem.

Rozpomeň se, Pane –
rozpomeň na to, že jsi již dávno ukázal nesmírný zájem o lidský život, jeho cesty a stavy
a projevil ochotu pomáhat mu, učit jej a vést, zůstane-li ti věrný i v dobách zkoušek víry,
kdy bude na svět uvaleno pokušení a mnohé těžkosti.

Rozpomeň se, Pane –
rozpomeň na dobu vroucí zbožnosti, již lid prokazoval, že v něm dřímá ušlechtilost
i něha srdce jako vzácná seménka dávající tušit, jak velkými schopnostmi je člověk nadán,
jak skvěle jsi jej vybavil pro život ve hmotě i v duchu, že není moudré nad ním lámat hůl
a říkat: Zasloužíš si přísný soud a zavržení!

Rozpomeň se, Pane –
rozpomeň na ty, kteří pro víru v Tebe, pro uplatnění Tvých zákonů přinášeli oběti
v těle i v duši, kteří šli za Tebou s toužícím srdcem pro spočinutí v Tobě, pro Jehož dosažení
není žádná oběť dost velká, žádné lidské utrpení dost těžké.

Rozpomeň se, Pane –
rozpomeň na proroky, kteří tak statečně a neohroženě kárali lid a volali k pokání,
padající často k zemi pod kamením, hrozbami i úklady těch, jimž patřily jejich výtky,
Tvá výstraha pronášená prorockými ústy.

Rozpomeň se, Pane –
rozpomeň na to, proč jsi nás učinil, oddělil od Sebe a poslal dobývat si Země, která plodí
kamení a trní, je bez duchovního světla a tepla – proč jsi nám dal jméno synů Svých,
které nade všechno miluješ, a pak nás poslal do Země jako vyhnance z ráje.

Rozpomeň se, Pane –
rozpomeň na malé hloučky věrných, jimž bylo potěšením odříkat se radostí světa pro Tebe –
jimíž svět vždycky pohrdal jako blázny a prostáčky pro jejich tiché svaté mravy,
neodpírání zlému a ochotu rozdávat majetky, ctít chudobu a milovat samotu,
v níž srdce je Tobě nejbliže.

Rozpomeň se, Pane –
rozpomeň na všechny chvály a dobrořečení, které ti vzdávali lidé naplnění vřelou láskou
k Tobě, jimž bylo známo Tvé Dobro, Moudrost i Láska, Tvé nesmírné Oběti
za všechny pobloudilé, hříšné syny – i všechna Tvá sláva, Moc a kralování nade vším, co je.

Rozpomeň se, Pane –
rozpomeň na mnohé čisté studánky dětských očí vydané světu, jeho tvrdému objetí,
které sotva spatří světlo světa, odcházejí, aby z jejich smrti vyrostl krásný čistý květ oběti
za hříšné, svedené lidstvo – za ty, kdo sami z pádu nepovstanou a potřebují pomoc.

25

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
na přechod Tvého lidu Rudým mořem, který přinesl první červánek přicházejícího dne,
v němž Ty se opět staneš lidu laskavým Otcem, moudrým Učitelem, obezřetným Vůdcem
i bedlivým Pastýřem – v němž začne na lidskou duši působit i Tvá milost, Tvé dobrodiní
jako déšť na vyprahlou poušť, rozvíje ji do krásy a uvede do ní život.

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
na strastiplné putování pouští, kdy ještě nebylo přístřeší pro hlavy lidí, jdoucích namáhavou
cestou pokání za lepším životem, v němž nebude již hněvů ani závisti, v němž duše
jako ovečky budou v rukou bdělých, moudrých a obětavých pastýřů, kteří je zavedou
k sytým duchovním pastvám a k čistým pramenům vod.

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
na těžké dny, plné duchovní vyprahlosti, kdy rty lidu byly bolavé žízní po Tvé pomoci
a útroby těla byly jako rozpálená nádoba, praskající na žaru ohniště, jímž bylo kruté utrpení,
v němž se spalovala lidská pýcha a tvrdost srdce jako hrubé kmeny pralesa.

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
na dny, kdy hříchy lidu zasypávaly studnice Tvého milosrdenství a Země byla zaplavována
krví a úpěním vdov i sirotků – kdy nebylo slitování člověka s člověkem a msty plodily
nešlechtnosti, že duše ztratily vědomí života a sebe.

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
že se člověk stal běsem uprostřed života ponořeného do temnoty vědomí –
protože ten, kdo se vymkne Tvé ruce a Tvému vedení, je jako zvíře, jež se sápe na každého
pro urvání sousta pro sebe.

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
na život hořký a trpký jako znečištěné mořské vody – jak u kolébky novorozených
plakaly matky, že je zrodily do bojů, válek a těžkých zápasů dobra se zlem, že nebylo místa
pro složení hlavy bez obav, že bude znovu trápena.

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
na těžké podmínky života na Zemi, v nichž člověk počal své velké očišťování od nánosu
temných sil zla, které ho téměř pohltily, přeměnily v tvrdý kámen, že musela přijít stejně
tvrdá a pádná síla, aby člověka ztvárnila do podoby Tvého syna.

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
na kruté rozpaky lidí, když stáli tváří v tvář Země a měli z ní vybudovat domov
pro mnohé národy, jimž Tvá Vůle dala na ní žít a pracovat, trpět a přeměňovat všechno
v sobě i kolem sebe na vzácné duchovní síly, z nichž jsou stvořena Nebesa.

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
na bolestné zrody vyšších myšlenek dobra do Země, jimž vždy předcházely těžké zápasy
těch, kterým bylo určeno nové myšlenky přijmout a nést dál, rozvíjet je a zakotvit v Zemi,
učinit z nich světlo v temnotách, aby člověk byl přiveden rychleji a bezpečněji k Tobě.

Pamatuj, ach, pamatuj, Pane –
na všechno, co člověk okoušel na své přetěžké pouti za vydobytím ztraceného duchovního
pokladu, za nalezením jordánských pramenů Tvé skryté Lásky k člověku, dávající duši
očištění, pokoj a smír s Tebou.

26

Nedívej se, Pane –
nedívej na bezbožnost lidu,
který doposud o Tobě nerozjímá a neučí se znát Tvé zákony v zahledění jen do hmotného
života, který má pečeť smrti těla, pomíjivost a marnost, nestálost a proměnlivost, jako počasí
od jara do jara.

Nedívej se, Pane –
nedívej na malou víru lidu,
který o Tobě ví, ale nerad se zříká mamonu a nízkých zálib, jež snižují duši, promarní jí
drahocenný čas, daný jí Tebou pro zušlechtění v tlaku zemských těžkostí.

Nedívej se, Pane –
nedívej na nemravnost lidu, j
enž se veselí uprostřed nemravností, zapomínaje na svaté poslání člověka, na Tvůj hlas,
volající jej k odpovědnosti za slova a činy i za každý den života.

Nedívej se, Pane –
nedívej na pobloudění lidu,
který se vymyká Tvému vedení, žije podle zákonů světa a ne v rámci Vůle Tvé,
která prikazuje: Čiň pokání, hříšný člověče, abys byl opět přijat mezi mé syny a žil důstojně,
jak ti přísluší, jak je ti uloženo!

Nedívej se, Pane –
nedívej na nevěrnost lidu,
který ctí Tvé jméno, ale svými skutky se od Tebe odklání, dává přednost hmotným zájmům
a chce si život činit příjemným – ztrácí však přitom víc a víc duchovní hodnotu,
vychází z určených cest do bezcílné nejistoty.

Nedívej se, Pane –
nedívej na tvrdá srdce lidu,
jenž nevstoupil dosud do bratrských vztahů a lidské důstojnosti – sedí na truhlici plné
pokladů světa a hájí se zbraní bez ohledu na to, že Ty takové jednání zapovídáš
a přísně je trestáš.

Nedívej se, Pane –
nedívej na hněvivost i sváry lidu,
jež se staly kamenem úrazu i těm, kteří se prokazují zbožností, posty, návštěvami chrámů
a milodary na chudé i věci církvi v domnění, že činí dost a mají tak zabezpečeno dobré místo
na onom světě a u Tebe.

Nedívej se, Pane –
nedívej na nestálost přízně lidu,
který volá jedněmi ústy hosana – i ukřičuj, jehož myšlenky a city jsou jako mělká,
stále vysychající říčka se špinavou vodou – zahrada, v níž jsou květ i plevel spolu.

Nedívej se, Pane –
nedívej na nedostatek lásky k bližnímu,
která mezi křesťany hyne jako květina nedostatečně zalévaná a pěstovaná, jako zrno
zaseté nedbalým hospodářem, který půdu dobře nekypří, neorá, a neuvědomí si ani,
že jeho nedbalostí všechno zaostává, je chudý stůl.

Nedívej se, Pane –
nedívej na povrchní zbožnost křesťanů,
z níž nevychází vůně upřímnosti a vřelosti srdce – nepodobá se čisté abelovské oběti,
ale zápalu Kaina, který nesmyslně se svým bratrem, nemiloval jej ani Tebe,
a proto bez lásky hluboce hřešil.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na modlitby,
zda jsou vedeny sobectvím, nebo plynou z touhy pohovořit si s Tebou a předložit Ti života –
protože Ty jediný o něm rozhoduješ, vedeš jej výš anebo mu dáš snížení pro jeho ztracenou,
opět vydobývanou duchovní krásu a důstojnost.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na zásluhy učedníků,
kteří volali Tvé jméno, když v bolestech zmiralo jejich tělo a duše se chvěla již
před Tebou – kteří statečně vyznávali před světem, že jen Ty můžeš vynášet
nejspravedlivější rozsudky, odměňovat i trestat, jak si co člověk zaslouží po prohlédnutí jej
Tvou vševědoudností a Moudrostí.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na statečnost
těch, kdo i v největší nesnázi, těžkosti zůstali neochvějně Tobě oddáni, neustoupili
z dobré cesty, neklesli, nezměnili se v nešlechtníky uprostřed zla a jím obklopeni,
přímo sevření.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na ty, kteří se očišťují
v samotách v úsilí o dosažení svatosti, aby je k Zemi víc nepoutalo a oni mohli lehce
myšlenkami vzlétat k Tobě, zůstat s Tebou v trvalém, tichém, avšak silném,
nádherném spojení.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na těžké cesty
těch, kteří ve velkém pokání si uvědomují svá bloudění, pokorně a kajícně Tě prosí
za odpuštění a v modlitbách prosí za celý svět.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na chrámy,
jak velké řeky modliteb plynou z nich k Tobě – jak hluboká pokora je do nich vylita –
jak vroucí slovo v nich mluví – kolik stesků a bolestí se z nich ozývá, k Tobě neustále volá.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na pole, osetá Tvým Slovem,
jak se tu a tam pěkně zelenají, jak osení roste a nalévá se do klasu, že dobrá úroda
na sebe dlouho čekat nedá, že Tvou milostí již nadchází její čas.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na Své přátele,
rozseté po Zemi jako vzácná semena ušlechtilých stromů – jak z nich vyrůstají ochránci
i šířitelé dobra a lásky, jimiž se člověk stává významným nejen pro Zemi,
ale i pro duchovní svět.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na šlechtná srdce,
rozhlížející se cestami lidí, aby přiskočila, vypomohla, potěšila i povzbudila všechny,
kterým slábné krok a nohy klesají, kterým víra nedala pevné štíty do boje se zlem
a oni ztýraní jím ztrácejí odvahu i statečnost vybojovat poslední velké vítězství nad ním.

Pohlédni, Pane –
pohlédni na všechny překážky,
s nimiž zápasí ti, kteří jdou duchovní cestou již zde na Zemi a jsou dobrými pracovníky
na polích víry, naději, a lásku nesou v sobě, a přelévají je ze sebe do všech lidských srdcí.

28

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od lidského rodu, který Tě tak hluboce zarmoutil přikloněním se k životu
po starém způsobu babylonských, jejichž pýcha byla bezmezná, nevědomost velká,
nešlechtnost denním chlebem a veškerou solí pokrmů.

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od lidí, kteří opustili Tvé zákony a začali žít v nepravostech a nešlechtnostech,
pohrdající skromností a odříkáním jako nepotřebnou veteší, ztěžující krok za radostí
tohoto světa.

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od zpronevěřilých duchovních pracovníků, kteří z nevědomosti, zvědavosti
nebo pro získání titulů mistrů se dali do služeb padlému duchu, který je zajal a uvedl
do svých služeb.

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od lidských duší, propadlých mamonu, pro který se žije dlouhý čas v těžké
očistcové lítosti, v zařazení do zástupu opozdilých, pobloudilých, těžko napravitelných,
kteří dlouho čekají před prahem Nebes.

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od těch, jimž hmota je jedinou životní cestou, světem, kde začíná i končí
jejich činnost, protože o jiné nevědí, na jinou se nepřipravují v bláhové představě,
že duše není.

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od zemského světa, z něhož zlo učinilo místo potemnělé stíny a zastřené mlhami,
že i anděl se obětuje, přináší-li do nich Tvou účast, pomoc a poselství.

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od vyhnanců z ráje, kteří jsou postiženi tak těžce jako prašivé ovce vyvržené
ze stáda, aby neohrožovaly zdravé, určené pro vysoké užitky čistého bílého rouna.

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od rukou člověka, na nichž lpí lidská krev, strašné znamení –
vždyť Tvé nesmírné slitování s bloudícími, Tvá pomoc slabým, nemocným až do kořenů duše,
je všem provinilcům jedinou jiskrou naděje na záchranu, doufáním ve Tvé odpuštění
ve jménu, Láске a Oběti Krista.

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od duší, které denně klesají pod tlakem pokušení – které nemají sil
pevně vykročit vpřed a kráčet cestou dobra a zdržují se na cestách, kde se valí vody zla světa
a zaplavují myslí lidí svým nánosem, že každý, koho se dotknou, je znečištěn, poznamenan
a jako takový hozen do temnot na dlouhý čas.

Neodvracej se, Pane –
neodvracej od rodin, v nichž se usadila nesvornost, která doširoka rozpíná své lokty
a všechny utiskuje, takže každý nařiká, hněvá se i brání, každému vchází ostrá slova
na jazyk a činí z rodiny útulek démonů.

Nepočítej, Pane –
nepočítej bezbožnost lidu, který odhodil Tvé jméno, spoléhaje na svůj důvtip jako na sloup hmotného tvoření, jehož díla jsou dnes hledána a zítra odhazována do smetí.

Nepočítej, Pane –
nepočítej poblouzení lidu, který se spojuje myšlením i činy se zlými duchy, a jimi veden uvádí do Země války, nemoci, hlad, kletby i muka hrozných smrtí válečných polí, jimž nikde není rovno, protože jsou prožívány v kruté osamělosti.

Nepočítej, Pane –
nepočítej svárliivost lidu, jemuž není noc dobré, správné, posvátné, Boží řády ze všech míst vypuzuje, staví do nich svůj hněv za soudce.

Nepočítej, Pane –
nepočítej nedbalost duchovních pastýřů, kteří se málo starají o své ovečky v čase, kdy se lidé hroutí pod těžkými kříži, kdy duše vstupují do bran smrti a ptají se: proč – ani je nevyzbrojí vědomostmi pro cestu na druhý svět.

Nepočítej, Pane –
nepočítej provinění mocných tohoto světa, kteří utiskují, aby si zabezpečili svou moc, a tak se svazují se Zemí a hmotou, že je od nich neodpoutá ani tělesná smrt a oni nepokojně po ní bloudí jako ve tmách chodec po sta let.

Nepočítej, Pane –
nepočítej viny národů, které zlákala sláva válečníků, žádost mít široký prostor pro sebe, vládnout a panovat nad jinými – jejich postavení je tíživé jako osud hříšníků u Božího soudu, jako cesty očištěm.

Nepočítej, Pane –
nepočítej provinění, jímž je opomenutí dobrého – vždyť nedopočítal by se ten, kdo by sledoval všechna klopýtání člověka přes ona jasná a přísná přikázání o lásce k Bohu a milování bližního.

Nepočítej, Pane –
nepočítej nedbalost duchovních vůdců lidu, kteří se hráli na výsluní světské cti, netěšili zarmoucené, nepodpírali klesající pod kříži, nešli zachránit, osvobodit ty, kdo padli do nastražených léček zla svou vnitřní slabostí, nevědomostí, i proto, že je neměl kdo vést k dobru a odpovědnosti.

Nepočítej, Pane –
nepočítej pošetilost těch, kteří pokryli stolice duchovních úřadů zlatem a vynesli je do ulic, aby se jim klaněl svět – ač Ty jsi v Ježíši jasně ukázal, že máš rád pokoru, prostotu a velkou skromnost.

Nepočítej, Pane –
nepočítej bloudění nešťastníků, kteří Tě nemají za pevný směr a cíl své cesty – hledají klid, ale nacházejí zmatky – stojí, když je třeba jít dál – pracují, ale víc boří než staví, co by chtěli rozumem ve hmotě zbudovat.

Vyjmi, Pane,
ze Svého srdce palčivý osten, který do něho vbodl člověk svým proviněním,
pod jehož tíží ustoupila Tvá trpělivost spravedlivému rozhodnutí vypovědět z ráje
jeho rušitele, aby v bolestném odloučení poznal, co učinil, a do Tvých cest se vrátil.

Vyjmi, Pane,
ze Sebe bolestné vzpomínky na hluboký pád člověka v ten hrozný čas, kdy se třásly základy
Tvého díla a tma vystoupila ze svého místa k zastření Tvé Božské tváře padlému člověku,
takže podnes ji nespátřil.

Vyjmi, Pane,
z Knihy života listy, popsané proviněním, které uvrhlo duše do utrpení, na bludné cesty
ve hmotě a smrtelných tělech, podrobených zmaru, pokud nedosáhnou znovu svatosti
a nebudou schopny a hodny žít v tělech nesmrtelných.

Vyjmi, Pane,
ze Svého Slova přísnost odsouzení těch, v nichž vládne zloba a nenávisť, s nimiž v tělech
spolužijí běsové, kteří chtějí z duší učinit služebnice ducha temnot a vtáhnout je do říší stínů
jako zajatce, s nimiž se hrubě zachází a jichž se užívá pro těžké, ruce špinící práce.

Vyjmi, Pane,
ze Své Lásky lítost nad syny, kteří podlehli svodům, chovali se jako dítě, kterému se zalíbí
lesknoucí se nůž a ono si ho žádá a po něm touží, aniž ví, že se jím bolestně a nadlouho zraní.

Vyjmi, Pane,
ze Své ruky železný prut, jímž byly trestány národy Země pro svou hroznou zkaženost,
pro poskvrnění jména synů, jimž jsi propůjčil moudrost rozumu i svobodu vůle
a oni toho zneužili ke zlému a vymýšleli jeden pro druhého smrt za hrozných muk.

Vyjmi, Pane,
tajemným ohněm Tvé Síly hořící meč z rukou anděla před prahem ráje, aby již nežili
ve vyhnanství Tvoji synové – vždyť mnoho bolestí a těžkostí v něm je připravilo
pro odpuštění, smír a život v Tobě.

Vyjmi, Pane,
kořist vlků v rouše beránčím, kteří přišli na svět jako pokušitelé, rušitelé Tvých plánů
s člověkem, jako uchvatitelé moci nad ním, nástroje temných sil, jimiž jej obklopují
ze všech stran jako pavouci malé, nic ještě netušící mušky smrtonosnou pavučinou.

Vyjmi, Pane,
Zemi z hrozného sevření těžkým neklidem rozkolů, sporů a zmatků, i kolem krutého osudu,
na němž jsou lámány údy těla i duše v mukách celého já.

Vyjmi, Pane,
z očí člověka pozemského onu hustou clonu, pro niž je zajatcem maličkého místa v kosmu,
nevidí překrásný duchovní svět, zářící jako broušené krystaly.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
v onu stranu, kde se rozléhá pláč duší, úpění těla a bolestná bázeň před smrtí, jež rdousí každou radostnou myšlenku, takže není na Zemi domovem a člověk ji jako vzácnou hledá v zábavách a potěšeních.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
k lidským příbytkům, v nichž obavy a starosti jsou denním hostem – kde láska teprve raší v půdě rodinného života, protože není ze Země, ale člověk ji teprve do ní vnáší svým srdcem přetaveným, proměněným utrpením na jemné a citlivé.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
k cestám, po nichž se ubírá člověk jako nad propastmi, mezi proudy dravých řek, jež strhují do vírů neopatrného chodce, který jde s prázdnou hlavou, lehkovážně a jen tak, aby vyhověl přání těla a dal mu, co si neodbytně žádá.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
k lidem, kteří okusili utrpení a jsou na cestě obrácení k novému, dokonalejšímu životu, v němž již nebudou války a bratrovraždy, pohrdání člověka člověkem, ani pochybná sláva trůnů postavených na šíjích otroků, na jejich námaze, potu a hrozném ponížení.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
k Zemi, která okusila vrchovatě úděl zavržení – vymykala se Tvé péči, žila jako nevěstka, milenka zla, jímž se poskvřňuje duše člověka, ztrácejíc svou vnitřní čistotu a krásu v kalných vodách myšlení a nízkých žádostí.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
k vyznavačům, kteří Tě hájili se zbraněmi, jakoby neznali Tvůj zákon: nezabiješ! – kteří se vydávali za hlasatele Tvého Slova, ač v ústech měli jed lstivosti a vychytralých myšlenek a toužili po moci ve vysokých úradech země.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
k národům, které jsi různě pojmenoval, rozlišil službou a činností, aby se vzájemně doplňovaly, ale pracovaly na své půdě, na místě vykázaném a od jiných odděleném, aby jiným nebraly podíly, hranice, půdu i její bohatství – které se však začaly přít jako hašteřivé ženy, jež se s jinými hádají, o jiné se starají, ale přitom nedbají o domácí pokoj a soulad, o spokojený život své vlastní domácnosti, své rodiny.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
k lidským duším a nazvi je svatým jménem jejich počátků, aby bylo známo, odkud přicházejí, kde je jejich rodný dům a ony našly cestu k němu, až ze země odejdou, až je domů zavoláš.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
k obrazu člověka, tolik poškozenému, zatemnělému, že nikdo ani neví, komu se má podobat, koho představovat, kam má být dán, jak zbaven nánosu pavučin, jimiž jej opředl čas, kdy se nedařilo vnitřní kráse člověka, kdy každý byl ctěn podle titulu, rodu a majetku – ne vnitřní hodnotou lidské duše.

Nakloň se opět vlídně, Pane,
k těm, které jsi povolal do předních řad zástupu jdoucího křížovou cestou k vykoupení, aby rychleji a pevněji, nadšeně a nedočkavě vykročili vpřed a šli dál s vědomím, že čas se připozdívá, a kdo zmešká stanovenou dobu vstupu do Otcovského domu, zůstane dál mimo jeho blaho, pokoj a mír.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad hlavy zbloudilých synů, aby Tvé požehnání znovu vstoupilo na jejich cesty,
prosvětlo jejich činy, jimiž vymazávají své viny, zasypávají propast mezi sebou a Tebou,
Zemí a Nebem.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad zástupy, které se přibližují ke studnicím živých vod Tvých milostí, bez nichž není možné
člověku dosáhnout vykoupení, bez nichž není proměny v nového, znovuzrozeného člověka,
jenž jedině smí vstoupit do míst nebeské radosti.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad domovy lidí, v nichž se dosud neusídlila pevná hluboká víra ani pokoj srdcí,
aby se z nich staly nové, zvláštní, dosud neobvyklé chrámy, do nichž sestoupíš s anděly
a posvětiš lidský život Svou účastí, blízkostí Otce, Svou Láskou Matky nejvyšší.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad cesty lidské, kamenité, trnité i vyprahlé, že i tělo je chůzí po nich bolavé, zemdlené
a nemocné a stále na pokraji hrobu – aby je vzájemné dobro učinilo schůdnými.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad děti, jež opouštějí mateřskou náruč svým vstupem do světa, aby z nich bylo pokolení
duchovně osvětlených pracovníků, milovníků míru a pokoje, kteří přivedou lidstvo
na lepší cestu, k poznání Tebe, a k vědomé spolupráci s Tebou.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad lid Tobě cele oddaný, který se již vymyká vlivům zla a jde duchovní cestou své duše –
aby Tvá milost v něm rozvinula lásku do hloubky božské, šíře nesmírné.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad duchovní učitele, aby se jim otevřel pramen vyššího vědění o člověku a Tobě ve vazbách
tajemných i zjevném tvůrčím díle Země i hmoty, nyní i v budoucím dění.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad ty, kteří usilují o hlubokou duchovní moudrost a poznání, aby rostl počet poutníků
docházejících již k duchovnímu cíli v tiché zbožnosti, již se vine čistý, stále hlubší pramének
vnitřního spojení s Božstvím, Tebou dávaným jako Sluncem světlo, láskou okouzlení.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad ruce modlitebníků sepjatých k prosebným a přímluvným modlitbám, aby měly sílu
ke vzletu do nejvyšších úrovní odložit tam všechnu tíhu lidského myšlení a Zemí přinést
od Tebe pomoc a Otcovské požehnání s dobrým, pokojným osudem všem na Zemi živým.

Vztáhni opět Svou pravici, Pane,
nad chrámy, aby se proměnily v pravé Boží svatyně pro Tvé sestoupení až do středu
lidských věcí pro jejich obrácení v dobré, pro ukončení sterých strastí na Zemi
i v každém srdci.

33

Otevři, Pane,
znovu náruč Svým dětem –
které pro lehkovážnou hru zapomněly na Tvé příkazy a vstoupily na zapovězené místo
hadů, kteří je uštkli smrtícím jedem zlé pýchy, že nemohly více hledět do Tvých očí,
usedat na Tvůj klín a těšit se ze všeho krásného, čím jsi je obklopil a zahrnul jako Matka
miláčky své.

Otevři, Pane,
znovu srdce Svým dětem –
které padly do nastražené léčky ducha temnot, který je uzavřel do svého sídla,
kde je dosud žárlivě střeží, aby nevzpomínaly na Tebe, nevolaly, neprosily Tě
o vysvobození.

Otevři, Pane,
znovu štědrá dlaň Svým dětem –
které se potopily do vln znečištěných a zakalených nízkou vášní, zeslabující vůli k dobru
a schopnost moudrého úsudku a chápání, a vedou na scestí i do propastí.

Otevři, Pane,
znovu ústa k laskavému Slovu ke Svým dětem –
které osleply a ohluchly v onen čas velkého porušení, že od této doby nevidí duchovní dění
ani obrazy myšlení, neslyší Tvá slova a jsou ve stavu batolátka, neschopného kroku,
odkázaného na ruce, které by je pozvedly, podepřely a jeho chůzi daly usměrnění.

Otevři, Pane,
znovu tichý svatý dům Svým dětem
hledajícím Světlo ztraceného domova i cestu k němu v rozmýšlení, kde nalézt
dobrého přítele, rádce a vůdce, který by dobře znal všechna nebezpečí cest
i tajemství příčin bloudění a utrpení duší.

Otevři, Pane,
znovu rajske zahrady Svým dětem –
které z nich vyběhly za pestrou vázkou, jejíž krása byla plná nestálých barev
a byla v nadhledem hozeným rybám, vějičkou ptáčníka, lákáním lovce ušlechtilé laně,
která netuší lest a přiběhne tam, kde se ozývá napodobený hlas druha.

Otevři, Pane,
znovu bránu svatého města Svým dětem –
které z něho byly vyhnány jeho strážci na Tvůj pokyn – neboť není možné nečistému žít
ve skvoucí bělosti bez narušení její poskvrněnosti, aniž by byl porušen řád,
nelze ze zdravému být pohromadě s malomocným, aniž by nezhylnuli oba.

Otevři, Pane,
znovu zdroje pokoje Svým dětem –
které jej ztratily v ten čas úskoku, lsti a velkého pokušení, a nyní po něm
již dlouhý čas vzdychají a touží – neboť pokoj srdce je počátkem rajskeho blaha,
je prahem nebeských příbytků, je čistým, bílým ložem, na němž se krásně odpočívá,
je stavem blízkým již svatosti.

Otevři, Pane,
znovu knihu svaté Moudrosti Svým dětem –
kterou jsi před nimi uzavřel a zapečetil, že od té doby není na Zemi člověka znajícího
tajemství duchovního života v jeho podivuhodnosti a kráse, složitosti, radosti, blaženosti
i velebném tichu.

Otevři, Pane,
znovu pokladnici svaté duchovní Lásky Svým dětem –
od níž ztratily klíče v temné propasti, do níž sestoupily jako z Boží rodiny vyvržení
pro své strašné poznamenání, před nímž prchali i andělé.

34

Usmiř se, Pane,
se syny marnotratnými –
kteří se navracejí ze světa chudí v duši, unavení prací pro blaho tělesné, hladoví a žízniví,
bez duchovního šatu a s nohama bolavýma od kamenů pozemské cesty, že všude nechávají
krvavé stopy.

Usmiř se, Pane,
se syny neposlušnými –
kteří se vzepřeli Tvým moudrým zákonům a začali žít domýšlivě vlastní vůlí,
a proto vstoupili do omylů, z nichž nemohou vybřednout bez Tvé pomoci, ani najít pravdu.

Usmiř se, Pane,
se syny lehkovážnými –
jejichž život nevytváří hodnoty ani se nesnaží prospět bližním pomocí a dobrovolnou službou,
protože se nezamýšlejí nad sebou, nezajímá je, kudy a kam jdou a jakou cestou.

Usmiř se, Pane,
se syny nemravnými –
kteří nechápou vysoké poslání člověka: všechno, co činí, posvětit láskou –
jsou mělkou nádobou, v níž se ušlechtilost neudrží a dobro z ní uniká jako voda
z rozbité vázy.

Usmiř se, Pane,
se syny nerozvážnými –
kteří vstoupili do spojení s nečistými duchy, na cesty vedoucí do propastné temnoty,
kde jsou jejich domy v horách, skalách, v moři, a proto jsou v nebezpečí, že dostanou
děbelskou podobu těchto duchů a budou neschopni vývoje k dobru.

Usmiř se, Pane,
se syny, z jejichž srdce se stal kámen
a z jejich rozumu děbelský nástroj ničící Tvé dílo spásy, rozleptávající všechny vztahy života
jedem nejzřívější, smrtící silou nenávisti.

Usmiř se, Pane,
se syny přemoženými zlem –
kteří překročili hranice Tvého možného odpuštění, protože vylili po Zemi velké nádoby hněvu
a zavalili je překážkami, jimiž lidská síla nezahýbá a bez Tvé milosti není možná další cesta.

Usmiř se, Pane,
se syny bloudícími –
pro které není východiska z těžkých okolností, než paprsky dané jim ze Světla Kristova –
pevné vedení Tebou poslaného strážného anděla.

Usmiř se, Pane,
se syny bláhovými –
kteří do krve bojují za věci, které čas mění jako slunce barvu trávy, nebo hynou
se smrtí těla.

Usmiř se, Pane,
se syny malověrnými –
kteří jsou třtinami ve větru, není v nich pevnosti, stálosti, věrnosti, jdou dětskými krůčky
tam, kam je třeba nesmírně pospíchat, přímo letět křídly silných ptáků.

35

Usmiř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
které jsou trestem člověku od času jeho odchodu z ráje – nevylévej je na Zemi,
ponořenou do mlh i plné temnoty – je již vrchovatě naplněna nářky, slzami a bojem bratrů,
takřka v ní hyne veškerá naděje na obnovení člověka milostí Spasitele.

Usmiř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
naplněné pokáním za viny národů, které prolévaly krev vinných i nevinných – nevylévej je
na Zemi, aby se sňala kletba na ni uvalená a nadešel čas odpuštění a smíření s Tebou,
čas uklidnění Země, rodin i národů.

Usmiř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
naplněné hromy a blesky, jež ohrožují výsledky zemské vzdělanosti, že v požáru válek
bude zničena do základů – nevylévej je na Zemi, aby se konečně setby Tvých Slo
mohly ujmout, růst a vydávat bohaté úrody pro chudé stoly duchovního života lidí,
kde jsou dosud jen malé drobty Tvých duchovních darů.

Usmiř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
naplněné zkázou neužitečného díla lidských rukou, které stavějí a budují bez Tebe v domnění,
že síla člověka je darem přírody, silou hmoty – nevylévej je na Zemi, aby se neproměnila
v rozvaliny, v prach a dým.

Usmiř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
naplněné odsouzením nenapravitelných hříšníků, kterým utrpení marně zavlažuje půdy duší
a smrt těla marně nutí k vážnosti a pokání – nevylévej je na Zemi, aby se prodloužil čas,
daný jí k napravení, a víra i láska mohly hlouběji zapustit kořeny, vnést pokoj do Země,
otevřít lidstvu cestu do Tvého Království.

Usmiř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
naplněné přísností soudu pro zkaženost světa, za klanění se Baalovi – nevylévej je
na Zemi, aby ještě Láska mohla v Tobě k lidem promluvit, uhladit nejostřejší hrany,
ztišit bouřlivé dění.

Usmíř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
naplněné spravedlností odplaty za všechny zlé skutky, z nichž povstalo utrpení lidí –
nevylévej je na Zemi, aby se našla cesta z bludiště chyb a omylů k Moudrosti Tvé,
s níž lze vystoupit z každé propasti, přejít největší hory překážek, snést Nebe k Zemi.

Usmíř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
nad nimiž již mnohé oči plakaly a sterá ústa vydávala steny – nevylévej je na Zemi,
aby s viníky netrpěli i nevinní, kteří dávno již vložili své nohy do šlépějí Ježíšových
a v nich tiše jdou Zemí.

Usmíř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
naplněné těžkými zkouškami těch, kteří si již postavili pevný sloup víry a jím i druhé duše
podpírají, když utrpení je příliš tíží a vysiluje tělo – nevylévej je na Zemi, aby mohli dál
a ještě víc a lépe sloužit dílu záchrany duší.

Usmíř se, Pane,
a nevylévej číše hněvu,
naplněné mučednictvím z oběti – nevylévej je na Zemi – vždyť utrpení člověka jsou potoky,
řeky a moře, není již místa pro jeho nové silné prameny.

36

Povstaň, Pane, k záchrannému dílu –
které v Kristu rozprostíráš Zemí; člověk je slabý zvedat balvany z cesty, zmatený
sterými rozpory – neví, jakými nitkami navázat nové lidské vztahy, jakými slovy a činy
uklidnit Zemi, jak plnit své poslání.

Povstaň, Pane, na pomoc
Zemi – neboť Tvé milosrdenství je nesmírné, neponechává nic plnému zmaru,
ani dílo neužitečné neodhodí, ale prohlédne, opraví nebo postaví až od základu znovu.

Povstaň, Pane, na pomoc
lidu – nejen skrytě jako dosud a v tajných podstatách duše, ale zjevnými činy,
v nichž se projeví zušlechtění lidstva, sjednocení v myšlenkách dobra.

Povstaň, Pane, na pomoc
ve vývoji opozdilým a zaostalým – mají příliš pomalý, slabý pohyb v nitru, ač je třeba již
široce rozpřahovat náruč vstříc novému životu, rychle vystupovat k Tobě – Bohu.

Povstaň, Pane, na pomoc
národům – aby z ní vzešel smír a nová možnost na jednom poli pracovat, zasévat
společnou rukou, co nepřítel vždy a ještě před úrodou poplenil a zkazil: mír a lásku lidí
s Božím pokojem.

Povstaň, Pane, na pomoc
všem učitelům – aby se otevřeli proudům dobrých inspirací, vytvořili nové školy
vyššího vědění, pronikli do podstat věcí, poznali příčiny dění, jak je tvoří Tvůj vesmírný plán
života tajných i zjevných činností.

Povstaň, Pane, na pomoc
rodičům – aby z ní vzešly možnosti výchovy nového pokolení jako výborné plody lidství,
dovzdávající, že člověk je nadán vzácnými vlohami, že jen potřebuje podmínky pro jejich
vývin a růst, pečlivé ruce a láskyplné srdce, aby se rozvila jeho vnitřní krása a šíře myšlení.

Povstaň, Pane, na pomoc
již osvíceným lidem – aby z ní vzešlo jejich duchovní vzdělání a vývin citů, které jediné jsou
schopny navázat s Tebou spojení, tlumočit Tobě lidské a jemu Tvé ve zvláštním dorozumění.

Povstaň, Pane, na pomoc
obětavým lidem – z ní by vzešla pro ně síla pro mnohé služby, jak je potřebuje lidský život,
když se na svět rodí nebo z něho odchází, když člověk v mnoha věcech potřebuje přispění
a příroda péči a práci lidí.

Povstaň, Pane, na pomoc
každému, kdo Tě volá a pokorně prosí – aby z ní vzešlo, po čem modlí se touží
ve svém přání dát Tvou pomoc všem a chránit světlo víry jako svíci rozžatou a nesenou ve větru,
jako krásné květy před pustošící rukou nebo mrazem.

37

Vylej, Pane, proudy osvětlení
na hlavu člověka – i nebude Země jeho hrobem, ale počátkem nekonečných cest za dosažením
vysoké moudrosti a svatosti, za rozvinutím jeho skvělých, ale dosud neuplatněných schopností,
umožňujících přímé spojení s Tebou, s věčným zdrojem neustále nových projevů života.

Vylej, Pane, proudy osvětlení
do lidského srdce – i nebudou lidé na sebe zvedat zbraně, nezabolí rána tvrdým a zlobným
slovem z úst člověka, který ještě nezná povinnost milovat a sám ještě není milován
pro svou necitelnost, hrubost a sobectví.

Vylej, Pane, proudy osvětlení
na lidský život – i nebude Tobě k žalosti ani proudem kalné vody, ale stane se zahradou,
do níž rád sestoupíš k odpočinku ve dnech nedělních, kdy jsi uctíván bohoslužbou
i zpěvy andělů.

Vylej, Pane, proudy osvětlení
na lidskou mysl – i nebudou plakat vdovy a sirotci ve své opuštěnosti – kletba hladu Zemi
nepostihne jako následek hříchu mamonu, ani soud světa neodsoudí k smrti provinilce –
bratr zbloudilému bratru otevře srdce.

Vylej, Pane, proudy osvětlení
na vůdce duchovních cest – i nebude sporů mezi církvemi a ony se spojí poznáním,
že všechny miluješ, o všechny pečuješ, aby měly dost Světla na své cestě temnotou světa.

Vylej, Pane, proudy osvětlení
na hlasatele víry a kazatele při výkladu Tvého Slova – i nebudou hřešit věřící proto,
že by se jim nedostalo vyučení o skrytých věcech i zákonech života, které ukládají
přísné povinnosti i odpovědnost člověka.

Vylej, Pane, proudy osvětlení
na duchovní učitele – i nebude tolik bloudících ve sboru křesťanů – odpoví se na otázky
po příčině utrpení a Moudrost Tvá všem otevře oči.

Vylej, Pane, proudy osvětlení
na zemské pracovníky upřímně hledající východisko ze zmatků, válek a nesvorností –
i nepůjde násilím za násilím cestami Země a lidé sáhnou po jediné zbrani k překonání utrpení světa,
jíž je splacení dobrým za zlé.

Vylej, Pane, proudy osvětlení
na ty, kteří po něm prahnou a volají celým srdcem – i nebude cest k Tobě s předlouhými
oklikami prodlužujícími čas spojení s Tebou do té míry, že je nebezpečí opoždění
s danými úkoly, propadnutí při zkoušce poslední.

Vylej, Pane, proudy osvětlení
na celou Zemi – i najde cestu vedoucí do Tvého Království a stane se místem,
kde je možné dobýt spásy, přízně i Lásky Kristovy.

38

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
bázeň člověka před Tebou – aby Tě poznal ve Tvé Lásce a po ní zatoužil, přál si,
abys mu vrátil svaté synovství, náležející vítězi nade vším zlem – domov ztracený,
náruč Otce, klín Matky.

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
obavy věřících z přísnosti Tvého soudu nad hříšným světem – aby se jejich zúzkostnělá srdce
uklidnila vědomím, jak je Tvá Láska shovívavá, mírná a trpělivá v čekání na zmoudření synů,
až odloží hračky, půjdou kypřit pole, zasévat dobro a sklízet úrodu lásky.

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
nepřátele pokoje – aby si Země oddechla od válečných bouří a v nastalém tichu mohli do ní
sestoupit andělé a vést lidstvo pokojnou cestou dál a dál až do výšin duchovních.

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
zemské zlo – aby stále hrozivě nezvedalo svou ruku k usmrcení onoho dobra, které ještě září
v nitru člověka jako znamení, že on je Tvým nadaným dítětem, moudrým a krásným,
jemuž je určeno být vzorem bytostného života, až se vyvine jako z poupátka květ,
ze zrna bohaté klasy.

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
hrozivou tmou – jež se dere do lidských duší všemi průchody myšlenek, citů i slov,
aby se zastavila vlna bezbožnosti a nesmetla dosud slabou víru jako vítr prach.

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
spory i boje mezi národy – aby konečně z lidského čela zmizel stín největší viny, že nedovede
být mírný, snášenlivý, že kainovsky řeší své problémy.

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
sílu zlého – aby se rozvíjely dobré činy na Zemi, aby z nich byl tisícerý užitek pro lidské duše,
aby jimi se člověk k Tobě přibližoval, vtahoval do nich Tvou mocnou pravici a tak jim dal
účinnost největší – vliv Boha.

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
dravé proudy lidského sobectví – aby hráz Tebou zbudovaná byla před rukou nepřítele
bezpečná i když dá lidem nová sousta sobeckého počínání, v němž bratr zapomene na bratra,
člověk na povinnost služby samaritána.

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
sílu nepřátel spásy lidských duší – aby do ní vstoupil celý lidský rod, měl most přes propast
hříchu na druhý břeh života, kde jsi Ty – milosrdný, láskyplný, odpouštějící Kristus.

Přemoz, Pane – přemoz Svou milostí
pýchu lidského rozumu – aby do lidské mysli vstoupila pokora a posvětila místa,
kam Ty vstupuješ s celým sborem andělů, aby ses ujal kralování v srdci člověka.

39

Neodkládej, Pane,
dobrá vnuknutí –
ale vydej je do rukou strážných andělů, aby je předali lidem v čase rozhodném a vážném,
kdy procházejí těžkými zkouškami, jimiž prokazují vyspělost a tím způsoblost
pro život anděla.

Neodkládej, Pane,
slovo smíření –
ale učiň z něho novou cestu lidského života, nové velké dílo Lásky, jako důkaz,
že jsi neopustil člověka i když toho zasluhuje pro své chyby i velké viny, pro něž mnozí
přestali věřit, že je stvořen Tebou – nejvyšší Dokonalostí.

Neodkládej, Pane,
soucitný pohled na Zemi –
ale upři jej tam, kde žijí porušené duše v těžkém pokání, jsou na dlouhé namáhavé cestě
z propasti k výšinám, z prostředku moře na pevný břeh, od Země k Nebesům,
ze tmy do Světla, z noci do dne.

Neodkládej, Pane,
Své činy šlechetnosti –
ale začni s nimi brzy, aby lidé nebyli přísně odsouzeni v den účtování, kdy budou sečteny
všechny práce i zásluhy o rozšíření dobra nebo zla na Zemi – aby se jim nedostalo trestu
místo odměny, nové strasti místo radosti.

Neodkládej, Pane,
Své požehnání –
ale uděl je dobrému snažení, aby díla lidská dostala Boží pečeť a znamení, že jsi jim
nakloněn, ochoten odpustit těm, kteří v pokoře uznají svou vinu a poprosí Tě za odpuštění.

Neodkládej, Pane,
roucho dobroty –
ale nastup v něm Svou cestu k lidským srdcím, daným od věčnosti za příbytek pro Tebe,
aby lidské duše brzy spočinuly v Tobě, osvobozeny ze zajetí hmoty a zachráněny pro krásný,
šťastný život, o jakém dosud není na Zemi tušení.

Neotálej, Pane,
s duchovními dary dětem –
ale rozdej je již, aby se rozrostlo nadšení pro Tebe pracovat, pro Tebe žít v hluboké oddanosti
a sloužit Tvé Vůli každým dechem, každým činem u vědomí, že tato služba je nejkrásnější,
nejvyšší, že dává životu hluboký smysl a svatý cíl.

Neotálej, Pane,
se Svou pomocí –
ale učiň ji tak naléhavou, že Tvé srdce nezaváhá, Tvá myšlenka se nezastaví před tím,
že není dostatečný počet lidí, kteří by si Tvou pomoc zasloužili, o ni stále prosili, ji toužebně
očekávali jako Izraelští svého Mesiáše, každým dnem, každou hodinou.

Neotálej, Pane,
s vylitím darů Ducha Svatého –
ale obdař jimi všechny, kdo dlí na modlitbách s láskou v srdci, s prosbou na rtu, s touhou
v mysli dojít k Tvé Pravdě a pochopit, co je třeba ke spojování s Tebou, k získání jména
Tvého služebníka, jehož srdce je jako pevná skála oddanosti.

Neotálej, Pane,
s péčí
o ty, kteří upadli do naprostého zajetí nepřitele – ale počni s ní nové dílo záchrany, osvobození
všech, kteří jsou svým původem Tvými syny, určenými k velkým duchovním úkolům.

40

Ty znáš, Pane,
jak se vede lidu na Zemi, a proto Tě prosíme – buď mu nakloněn a snímej z něho těžké břemeno,
aby se zvedla křídla duší od Země, vynesla je do výšiny a ony spočinuly u Tvých nohou
jako tiché bílé holubice, jichž se něžně dotýkáš, Svou Láskou je líbáš.

Ty znáš, Pane,
jak malé dítě je nevědomé a bezmocné, a proto Tě prosíme – ujmi se maličkých
Svou otcovskou a mateřskou rukou, aby zůstali uchráněni nákazy a hřichu, z níž plynou
těžké nemoci duše – ona v nich ztratí svůj sluch i zrak a pak žije bez nich po smrti těla,
jímž dosud vše vnímala.

Ty znáš, Pane,
jak lidská srdce jsou tvrdá a bezcitná, a proto Tě prosíme – rozpust' v nich staré tvrdé ledy,
aby se mohly objevit skryté prameny něhy, lásky a soucitu, jež se třpytí hluboko v duši člověka
jako perličky v bahně mořského dna.

Ty znáš, Pane,
jak zrada bolí šlechetná srdce, a proto Tě prosíme – umyj podoby Jidášů jejich vlastním
očišťujícím pokáním, aby ses pro jejich ošklivost neodvracel a neprotivil si tolik jejich tvář
peklem znamenou.

Ty znáš, Pane,
jak nenávisť bujně roste po zemi, a proto Tě prosíme – vyvráť ji i s kořeny, aby se Země stala
úrodnější pro setbu lásky a pokoje, aby nebylo překážek ke smíření bratrů i mezi národy,
ani strachu z krveprolévání, ani obav z budoucnosti těch, kteří se rodí do Země.

Ty znáš, Pane,
jak bratři jsou nesvorní, a proto Tě prosíme – rozsud' je sám Svou spravedlností, aby ustaly
hněvy a výtky tu i tam, aby se jejich ruce spojily, jedno srdce druhé milovalo a všechna pak
žila v Tobě a pro Tebe společnou láskou.

Ty znáš, Pane,
jak se vede vdovám a sirotkům, a proto Tě prosíme – umenši jejich počet, aby lidstvo
nerozmnožovalo viny, protože nezná skutky lásky k bližnímu, jaké prikazuješ, aby cesta na Zemi
byla všem lehčí a šlo se rychleji vpřed.

Ty znáš, Pane,
jak stáří těla bývá osamělé a často bez útěchy a pomoci, a proto Tě prosíme –
rozpomeň se na tyto těžkosti života, aby ostny stáří nedrásaly víc než žádá míra pokání,
aby duše neklesly v poslední chvíli před prahem do lepšího života a nezůstaly před ním
i po odložení těla, protože nevytrvaly v dobrém, v pevné a statečné víře,
ani v trpělivé pokoře v bolesti.

Ty znáš, Pane,
jak nevděk vládne světem a mnohá srdce se nad tím rmoutí, a proto Tě prosíme –
vytrhni tento plevel z lidských duší, aby nehubil osení ušlechtilých snah a nerostl
na cestách křesťanství.

Ty znáš, Pane,
jak marná je práce hospodářů, když sucho ničí úrodu, a proto Tě prosíme –
vydej déšť Svých milostí na všechna duchovní pole osetá i dosud ladem ležící, aby se rozrostla
víra v Tebe v lidských srdcích, zasetá do nich ve dni plném tepla a světla, kdy Tvá Moudrost
a Láska měly otevřenou dlaň a nečítaly zlatá zrnka svých darů člověku.

41

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a zavolej silným Slovem duchovní vůdce lidu, a dej jim znovu Zákon do rukou, protože jej
upustili a ztratili v duchovní dřímotě, která padla na Zemi jako podzimní mlha, sníh na pole,
mráz na kvetoucí zahradu.

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a zahřmi nad všemi údolními Země, aby se vzpamatovali jejich obyvatelé a hledali z nich cestu
k místu, kde mluví Tvé Slovo nejjasněji, kde se opět ozývají prorocké hlasy volající k pokání
silným, přesvědčujícím slovem.

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a oznam lidu, že není dosud naplněno přikázání: nezabiješ! – oznam, jak lid po něm šlape
za tichého souhlasu těch, kdo jsou určeni pro jeho hlásání a uskutečnění v dobách
dobrých i zlých, v míru i půtkách národů, kdy zvláště je třeba na ne upozorňovat,
je statečně obhajovat.

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a ukaž lidu smlouvu, kterou dosud nedodržel a svými činy proměnil v cár hodný uvržení
do ohně, aby nebyl k hanbě člověka, aby nesvolával na hlavu provinilých Tvůj přísný soud
i jeho odsouzení.

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a rozhlédni se světem, který Tě stál již tolik námah, bolestí i obětí, jemuž jsi byl více
služebníkem nežli pánem – aby se zachvěl pod Tvým pohledem až v základech,
vzpamatoval se z opojení hříchů minulých i současných a stal se znovu pozorným
posluchačem Tvého Slova, jím se nechal vést.

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a ústy nových proroků řekni pravdu do sluchu lidstva, pravdu svatou a neměnnou,
že Ty jsi Bůh a Pán, že jsi Ten, Jemuž dluží dík a chválu každý, kdo má dech života.

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a pro krev Beránka vydej novou úmluvu, že ospravedlnění z víry v Syna je skutečností,
že nejsou marné oběti – aby se Tvé milosrdenství odhalilo všem Tvým služebníkům
na Nebi i na Zemi.

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a odhal Nový zákon v plnosti, aby jej poznali duchovní vůdcové a učitelé lidu, jej lidu
předkládali k naplnění – aby všichni užasli, jaká nastala změna věcí, jakou Lásku vkládáš
do jednání Boha, svatě synovství do člověka.

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a abys byl blízký každému, kdo se k Tobě utíká jako k předraženému Otci, jako k Duchu,
od něhož má dar života, jímž se rozechřívá k lásce, dostává jiskru duchovního vědomí,
jímž se uskutečňuje spása.

Vystup, Pane,
jako za časů Mojžíšových, opět na svatou horu v blízkosti člověka –
a obhlížej svět, aby v blesku Tvé Moci ustoupil ten, který člověka vkládá do pout zlého,
a tak jej svazuje s osudem a cestou padlých andělů.

42

Vytvoř, Pane,
pevnou skálu víry
a uveď na ni lid váhavý a nevěrný, slabé víry a lásky – aby se jeho srdce nezμίvalo
jako loďka v mořském vlnobití, když se hladina života rozvíří a nové myšlenky
sestupují k Zemi, aby změnily způsob života, odstranily kůru sobectví a nešlechtnosti.

Vytvoř, Pane,
velkou zahradu naděje –
aby duše unavené těžkou cestou nabraly síly pro své další kroky v utrpení, jímž se očišťují,
zbavují vin a oblékají se do bílého mystického šatu.

Vytvoř, Pane,
hlubokou studnici Lásky ve jménu Kristus –
aby k ní žíznivé duše jako k živé vodě velmi spěchaly, šly k ní jako chorý k lékaři,
žák k učiteli, dítě do náruče matky.

Vytvoř, Pane,
v lidském nitru posvátnou křišťálovou mísu –
aby se měly kam vlít Tvá Lásky a Moudrost a posvětily člověka pro služby oběti za bratry,
kteří jsou ve hmotě jako drahokam mezi kameny.

Vytvoř, Pane,
pevné sloupy dobra v člověku –
aby on byl jimi zvednut na vysoké místo, až mezi vznešené, světlé duchy vesmíru.

Vytvoř, Pane,
podmínky pro lepší soužití lidí –
aby konečně mohl člověk vystoupit z vln zla na pevný břeh a celým bytím pokojně spočíval
v Tobě jako loď po daleké plavbě v mateřském přístavu.

Vytvoř, Pane,
silné vědomí bratrství –
aby člověk věděl, že je Země, že není ani ve vesmíru osamělým poutníkem, že jej všude
doprovází zástup andělů, sbor moudrých duchů kosmu.

Vytvoř, Pane,
místa tichá a pokojná
a chraň je před vlky, jež dosud sídlí v mnohém člověku v podobě zastřené, beránčí,
i zcela zjevné – aby Tvoji věrní a oddaní na Zemi byli chráněni před jejich svírajícími kruhy,
ostrými spáry, duši drásajícími zuby.

Vytvoř, Pane,
pevné zábrany rozlitým vodám zla,
tekoucími Zemí v prudké povodni – aby nebyly podemlety a smety všechny mosty a břehy,
všechny stavby víry dlouhý čas těžce budované církvemi za nepříznivých podmínek života
na Zemi, kdy sta rukou to, co za sto let se zbudovalo, za krátkou chvílí zbořily.

Vytvoř, Pane,
duchovní školu moudrosti
pro hluboké vědění, jakými zákony odplaty se řídí trest za viny – jak se vstupuje do nitra
k poznání Tvé skutečnosti, k prožití Tvé Lásky.

43

Přijmi, Pane, opět na milost
Své služebníky –
ty, jimž jsi svěřil klíče ke svatosti lidských duší, avšak oni je ztratili v půtkách
i zájmech o věci malé, a nyní mají prázdné ruce pro stavbu nového člověka,
pro zboření vysokých babylonských věží lidské hříšnosti.

Přijmi, Pane, opět na milost
nedbalé dělníky Svých vinic –
ty, z jejichž práce vzešlo víc škod než užitku opomenutím příhodného času, kdy půda duší
byla úrodná deštěm Tvých milostí, kdy slunce nebylo zakryto jediným mráčkem
a vinný keř křesťanství vyrážel nadějně ratolesti a jeho hrozny se nalévaly sladkostí.

Přijmi, Pane, opět na milost
strážce duchovních pokladů –
ty, ustavené k pomoci a službě spásy – oni však více prodávali než rozdávali, nevložili
čisté dobro do křesťanství, dávali chabé, málo platné oběti, sotva polovinu služby.

Přijmi, Pane, opět na milost
duchovní učitele lidu –
ty, jejichž úkoly rozvinuly lidský rozum do příliš vysoké hory, že ji těžko překonává
proud Tvého osvětlení jdoucí přes srdce plné lásky a vnitřního jemnocitu.

Přijmi, Pane, opět na milost
správce Svého neviditelného Království –
ty, kteří pro svou tvrdost a nepochopení věci vytvořili překážku jeho sestoupení, rozšíření,
upevnění ve vnitřním světě člověka i v zemském vnějším prostoru, v dění světa,
v lidmi daných zákonech.

Přijmi, Pane, opět na milost
nesvorné církve –
ty, jejichž spory vedly ke zmatkům a nedůvěře k duchovním pravdám, vnesly nesvornost
do národů, kde měl pevně zakotvit pokoj Kristův, aby život měl klidné hladiny
a zrcadlil lásku.

Přijmi, Pane, opět na milost
duchovní vůdce –
ty, kteří nebyli vzorem šlechtnosti, ale jako všichni mocní a vládnoucí se povyšovali
a druhé tiskli k zemi, takže poklesla víra v Tvou spravedlnost i dobrotu.

Přijmi, Pane, opět na milost
rody –
ty, které se Tobě v chrámu klaněly, ale v srdci stavěly a upevňovaly příbytky duchu temnoty,
který tvrdě vládne Zemi a odvádí z cesty lásky.

Přijmi, Pane, opět na milost
nehodné učedníky –
ty, kteří opomněli dobré rady Mistra a nejsou solí Země, volí široké a pohodlné cesty
oklikami i kolem nebezpečných míst sídla démonů i duchů, kteří napadají a lží inspirují
mimojdoucí, aniž lidé mají tušení, že mají u nohou nebezpečnou léčku.

Přijmi, Pane, opět na milost
věřící –
ty, kteří volali: Pane – Pane – avšak za okázalou zbožností skrývali nízké činy, zlé skutky,
lhostejnost a chlad k bližním i tvrdé postupy v jednání.

44

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
déšť hojnosti a přízně, aby se napojila její půda a mohla vydat bohaté úrody k nasycení tisíců
hladových duší, které dávno již nepocítily v ústech lahodné sousto Tvého Slova, které vede,
tíší a klidní srdce jako matka dítě.

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
rosy milostí na květy, které vyrašily, vzrostly a rozkvetly v srdcích lidí jako počátek lásky
člověka k člověku, příchod jasných slunných myšlenek, jaké se rodí v duši, když Ty do ní
vcházíš, jdeš ji vyzvednout Svou náručí.

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
pohodu klidných dnů života lidí, aby si odpočinuli unavení, okřáli zemdení v prvních
paprscích Tvé Lásky, která se ukazuje jako nádherné vycházející Slunce nad Zemí,
objímá lidské duše a soucitně se k nim sklání, pomáhá nést jejich kříže k místům,
kde budou odloženy.

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
Své požehnání, aby duchovně zkrásněla a Ty od ní více neodvracel pohled a neponechal ji
v rukou těch, kteří ji snižují před celým božím světem, protože jí oblékají šat hříšnice
a bezbožné, dávají jí jméno padlé ženy.

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
nebeskou manu, aby věřící lid duchovně nehladověl ani nechodil pro duchovní vědění
ke studnicím Tebou uzavřeným proto, že v nich není čistá voda Tvé Pravdy, Tvé Moudrosti.

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
mír, aby její cesty zasvítily jassem pokoje a činnost na ní se rozvíjela jako v pohodě dnů
každý strom a květ.

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
proroky zvěstující Tvá nová poselství, že zušlechtí uješ a obnovuješ lidský život
jako každé jaro celou přírodu, déšť svěžest zasychající trávy podél zaprášených cest.

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
výborné pracovníky na duchovní pole, aby zvedli křesťanství na stupeň nejvyšší,
který je již prahem Nebes a je nazván Tebou životem andělským.

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
Své milosrdenství, aby jím byl vytvořen zvláštní poklad milostí a z něho dáno všem
kajícím a pokorným, kteří uznali svou vinu, touží po Tvém odpuštění a nesmírné Lásce
v životě věčném a navždy Tvém.

Pošli, Pane – pošli opět na Zemi
Své anděly z Nebes, aby střežili kroky Tobě oddaných duší na všech místech, kudy se jde
za poznáním, za věděním, k nitru i do vnějších stran, ohrožených i zcela obklopených zlem.

45

Nauč, Pane, Svůj lid
moudrosti –
z níž by se stala vůdčí hvězda všech lidských cest do šíře života Země, do nových věků
bez hranic hmot a omezení tělem.

Nauč, Pane, Svůj lid
dobrotivosti –
z níž by vzešel nový den jeho života s obzorem vyjasněným, rozprostřeným do oblouků
nekonečna, do výšek zářivých, plných tajemství vesmíru.

Nauč, Pane, Svůj lid
obětavosti –
z níž by vzešlo krásné a jasné světlo, měnící člověka v zářící bytost, jíž se po odchodu z těla
otvírají nebeské zahrady, tichý příbytek v kruhu andělů lásky i možnost spolupráce s nimi
v úkolech, jimiž chrání všechno živé stvoření, vkládají radost do srdce, moudrost do rozumu.

Nauč, Pane, Svůj lid
milosrdenství –
z něhož by vzešla lidská i Boží Láska, nesoucí Zemi šlechtnost – svou velkou, krásnou,
dobrou sestru, matku činů převzácných.

Nauč, Pane, Svůj lid
upřímnosti –
z níž by se tkaly nitky bratrského vztahu, první stupínky života, jak jsi je do vzestupné cesty
postavil, určil je za lidský nejbližší cíl, úkol tohoto času.

Nauč, Pane, Svůj lid
žít nadějí –
z níž je výhled na brzké setkání s Tebou po strastném putování neklidnou, zmatenou
nejistotou, po zápase se všemi odpůrci pokoje duše, zdraví těla, svatostí člověka.

Nauč, Pane, Svůj lid
statečné, pevné dobré vůli –
z níž by vzešlo jeho konečné vítězství nad každou slabostí, nad smrtícími silami, které berou
radost i očím dítěte při jeho prvním setkání se světem zasvěceným bolesti a smrti.

Nauč, Pane, Svůj lid
svaté trpělivosti –
z níž by se zrodilo statečné úsilí přejít přes těžké i nebezpečné úseky cesty, přenášet se
přes propasti nejednoho lidského zoufalství.

Nauč, Pane, Svůj lid
pokoře a skromnosti –
z nichž by vzešlo poznání, že člověk bez Tebe je zrnem bez úrodné půdy, ptákem bez křídel,
studnicí, do níž nevtéká žádný pramen, takže je odsouzena k zasypání hlínou a kamením,
k vyškrtnutí ze seznamu dobrých věcí.

Nauč, Pane, Svůj lid
vděčnosti –
z níž by vzešlo ocenění Tvé skryté práce pro člověka v rozsahu tak nesmírném, že by před ním
každý padl a smočil půdu Země slzami lítosti, že ti nepoděkoval, nepoznal, jakého má v Tobě
Otce, Matku, Přítele, Ochránce a Pomocníka – jakého předobrého, přelaskavého Pána –
jak skvělého, jedinečného Vůdce a Učitele.

46

Vytvoř, Pane,
nový Svůj stánek v srdci člověka
místo zbořeného nepřítelů v době zkázy jeho duše – vytvoř jej, aby nebyli dlouho
od Tebe odloučeni Tvoji synové a mohli Tě znovu oslovit něžným vroucím slovem:
Nejdražší Otče.

Vytvoř, Pane,
novou Zemi místo staré,
která Tě nepřijala za Pána a zvolila si za vůdce ducha temnot, který z ní učinil žalář
lidského ducha, místo pro muka křížů – vytvoř ji, aby v ní měly snesitelný domov duše
v hrubé hmotnosti, v níž se jako ve škole života učí rozlišovat dobré od zlého,
hledat Tebe v bolesti.

Vytvoř, Pane,
nový pevný základ víry na Zemi,
který je rozryt ze všech stran zátopami nevěry, stržen bouřlivými vlnami myšlení světa,
vichřicemi zla – vytvoř jej, aby se stal opět slavným lid, jemuž jsi Bohem a Pánem,
jenž Tebe přijal jako Mesiáše pod jménem Kristus.

Vytvoř, Pane,
novou Davidovu harfu,
protože byla odložena a pokažena, když lidé vzali místo ní do rukou zbraně – vytvoř ji,
aby znovu na Zemi zazněly velebné písně chval Tobě na výsosti, vyznání srdcí v jejich
vroucí zbožnosti i ve volání o pomoc Tvou.

Vytvoř, Pane,
nové duchovní vinice
za ty, které zarostly býlm a ztratily svou úrodnost – vytvoř je, aby nastal čas duchovního
oživení Země, čas vzkříšení všeho, co hřích položil do hrobu a dal na něj těžký kámen,
že tisíciletí jej nedokázalo zvednout a odstranit.

Vytvoř, Pane,
nového člověka –
vytvoř jej, aby zjevil krásu Tvého obrazu a on v něm zazářil a dal tak tajné znamení
všemu stvořenému, že nadešel čas jeho obnovy bolestí Tvé Lásky, moci Tvé Moci.

Vytvoř, Pane,
nové pouto mezi Tebou a člověkem
za ono, které bylo porušeno jeho pádem, jeho poklesky – vytvoř je, aby posvátné boholidství
dalo jeho životu šíři i hloubku, výšku i nekonečnost bytí v Tobě – Bohu – na věky.

Vytvoř, Pane,
nové sloupy víry
za ty, které se ztratily pro slabost těch, z jejichž srdcí se zvedaly do prostoru Země –
vytvoř je, aby Tvá skutečnost otřásla všemi jako hromobití chatrnými okny, jako hrůza
za postižení katastrofami.

Vytvoř, Pane,
nový Jordán
za ten, který vysychá, ztrácí duchovní prameny – vytvoř jej, aby nastalo velké očišťování duší
novými proudy Tvých milostí vylitím silného osvícení, otevřením vyšší cesty.

Vytvoř, Pane,
nové duchovní Izraelské
místo těch, kteří se zpronevěřili svému poslání být světlem národů, solí Země – vytvoř je,
aby mohlo být dáno nové hluboké zasvěcení do mysterií dalších tvůrčích dnů, do pohledů
z výšek kosmického dění účasti člověka míru a lásky.

47

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – z jeho utrpení vzejdou cenné hodnoty, z jeho bloudění cesta za zkušeností života
bez ruky Otcovské, bez Mateřské péče, vedení Moudrostí a Láskou na křižovatkách
vesmírného dění ve světle, stínu i nejhlubší tmě.

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – nebude marná a bez užitku jeho práce s hmotou, ale stane se činností kladnou,
pevným opěrným bodem práce andělů, s jejichž pomocí se rozvíjejí lidské schopnosti
a dílo spásy v Kristu.

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – a on se stane příkladem statečného bojovníka se vším negativním,
jak je vytváří hmota jako protipól ducha, jako tma uprostřed světla, cesta v nekonečnosti,
v maličkém rámci jsoucna.

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – a on se osvobodí ze zajetí svírajícího pouta, jak je nese nevědomost o Tvých cestách
osudem člověka, o Tvém gigantickém díle Tvůrce Dobra, Lásky a Života v bouřlivém vlnobití
velkého moře zla.

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – a nebude zahanben stát před prahem Nebes v marné touze jít dál, zasednout jako rovnocenný synům božím ke stolu, kde je shromáždění nejlepších pracovníků, nejmilejších učedníků Ježíšových, miláčků Janů.

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – a on začne budovat chrámy ve svém srdci, očištěném těžkým utrpením do krásné bělosti, že nebude překážek pro jeho vstup do srdce Tvého, pro splnutí s ním v mysteriu Lásky blažící i tvůrčí.

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – a přestane se navzájem rmoutit, proti sobě bojovat a žít jako kus tvrdé hmoty, bez touhy posvětit se a zasvětit Bohu pro každý čas a každou cestu životem.

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – a dobře obstojí ve všech těžkých zkouškách dobra, a pak se stane strážcem všech tvorů slabých jako muška, malých jako jeden prach – naučí se pomáhat a sloužit, kde je třeba.

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – a přejdou vichřice i bouře na jeho hlavy uvalené pro mnohá přestoupení svatých zákonů, a vláda nad jeho věcmi se navrátí do Tvých rukou z rukou těch, kdo vládli nad dušemi silami zla.

Pomoz lidu, Pane,
pomoz mu – a nebudeš litovat, že jsi člověka učinil a nazval synem, že jsi mu dal do rukou všechno tvorstvo Země na souši i ve vodách, aby mu dal jména a tak je zapsal do knihy života, připravil ke vzájemným službám.

48

Stůj, Pane,
nad Zemí –
aby nebyla zpusťována katastrofou, válkou, otřesy v hlubinách moří, nebo ji sopky neproměnily v měsíční pláň, v jediné krátery.

Stůj, Pane,
nad lidmi –
aby jejich životy nebyly planými stromy, úhory nebo i černými propastmi –
aby nebylo stínů smrti na každém místě a člověk nebyl tak zatížen nesnesitelnými břemeny.

Stůj, Pane,
nad lidskou prací
pro blaho zemské i duchovní – aby vývojový pohyb byl rychlý a plynulý, nesl lidstvu vzestup až do rovin kosmických, do Světla Božství, do tvůrčí práce v rámci hmoty i duchovními silami.

Stůj, Pane,
nad lidským rozumem –
aby měl usnadněno přemýšlení o životě a všem tajuplném dění v jádru hmoty i daleko nad ní, ve skutečnostech nadosobních, kde pro myšlení není hranic ani nemožností v uskutečnění svatých idejí.

Stůj, Pane,
nad lidským životem –
aby vynikla a byla zřejmá souvislost se životem Tvým – aby lidé vyšli z nejistot a zmatků,
z okruhu otázek stále otevřených, hledajících smysl života a jeho nejvyšší cíl, aby našli
odpovědi jednoznačné, Pravdu absolutní.

Stůj, Pane,
nad zemskou hmotou –
aby se i ona stala dobrou služebnicí, a nebyla horou, za níž nelze vidět věci zblízka –
aby nebyla propastí bez mostů, velkou a dravou řekou, u níž není převozník
ani vlastní loďka.

Stůj, Pane,
nad národy země –
aby se již zcela zlomil onen železný, krvavý meč nad jejich hlavami a ony si mohly podat
se vzájemnou upřímností ruce ke spolupráci pro blaho všeho lidu, jenž v nich žije a působí,
vyvíjí se a zušlechťuje.

Stůj, Pane,
nad lidskými domovy –
aby jim bylo požehnáno a usídlil se v nich mír a bratrská shoda, spojení duší pro lásku
a spojení rukou k práci pro obecné i osobní blaho.

Stůj, Pane,
nad lidskými srdci –
aby se zalíbila i andělům a oni je chránili jako drahocenné skvosty, jako dům Tvůj na Zemi
a oltáře pro Tvé i lidské oběti v rámci spásy duší.

Stůj, Pane,
nad lidskými osudy –
aby se změnil v klidné a šťastné, aby nebylo slyšet tolik nářků na Zemi –
aby nebyla vidět smrt na každém kroku cesty, ani zrození dítěte bolestí matky.

49

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechny nitky lidského života – a tkej jimi nové, již láskyplné vazby, přímé cesty od Země k Nebi
– mystické stavy duší ztišených ve Tvé náruči.

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechna díla lidská – a posuď jejich hodnotu, odděl zrno od plev, a takto vytříbená je vlož
do zvláštní pokladnice, z níž se bude brát, až bude končit cesta Zemí a Ty budeš dávat
každému novou sílu, aby dobře přečkal noc a mohl opět s novými silami začít úkoly nového dne,
jemuž Ty sám nejdříve určíš délku trvání a vytkneš jeho děje jako hraniční kameny,
kam se může a kam se nesmí, aby nenastal zvrát a vývoj nebyl porušen.

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechny lidské starosti – a zbav je nánosu světskosti a dej jim duchovní pečeť, aby každý člověk
měl jen jednu velkou starost – jak co nejrychleji dosáhnout spojení s Tebou, a tím záchrany,
ochrany i steré pomoci v každé situaci v čase tomto i budoucím a na věky.

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechny modlitby, jež k Tobě denně letí – a prohlédni je ze všech stran, jak jsou vroucí, čisté
a krásné přáním lásky, i bolestné vnitřní mukou člověka těchto dnů a let.

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechny skutky konané s dobrým úmyslem – a změř míru dobra na Zemi, kolik ještě potřebuje
k naplnění, aby vyvážilo skutky zlé – ty vytrvalé a stále se množící koukoly, zaseté nepřítelem
do pšeničného pole.

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechny služby Tobě konané v chrámu – abys pro ně udělil církvím duchovní dary pro ty,
kdo se k nim obracejí jako k prostředníku milosti Tvé, k pramenům víry, ke studnicím
duchovní moudrosti.

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechny vyznavačské horlivosti – a prohlédni je – přidej tam, kde se jich nedostává –
uber, kde není kázně, kde je více škody než užitku vlastní ctižádostí, tvrdou a neústupnou
obhajobou víry se zbraní zlého slova i činu.

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechny chrámové modlitby – a vdechnutím jejich vůní zapomeň, že jsou ještě příliš
nízko položené, a nehorši se nad těmi, které se konají pro lidské oči, bez hluboké oddanosti
ve ztišeném srdci, které na svět i sebe zapomíná, když myslí na Tebe.

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechna lidská srdce – a zblízka pohlédni do všech jeho míst sličných i neoživených, studených
jako polární kraje, jež potřebují slunce k rozpuštění ledů, k proměně v kvetoucí zahradu,
v úrodné pole a živou přírodu.

Vezmi, Pane, do Svých rukou
všechny knihy lidských životů – a zapiš do nich zlatým písmem onu svatou událost,
onen krásný, slavný den, kdy jsi sestoupil do země jako její Spasitel a Vykupitel člověka,
kterým Tvým synem byl a tímto dnem se jím znovu stal.

50

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
do zmatků světa – aby netvořily uzly, které lidské ruce nerozpletou, protože není hlubokých
znalostí věcí z jejich skrytých stran, nezná se pravá tvář příčin všech nesnází a bolestí,
ani souvislosti ducha a hmoty v životě tomto i za branami smrti.

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
do sporů – aby se roztržštěné myšlení lidstva spojilo jako prameny vod v jednu velkou řeku,
řeky v moře, a tak se vytvořil hluboký zdroj vědění pro všechny a daný všem k růstu
a vývoji lidstva.

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
do všech zemských dějů – aby se zmírnil tlak negací na lidské vědomí a ono mohlo
volně vnímat věci položené na okraje i do vnitřní hlubiny duší, až za myšlení rozumové,
až za hranice hmoty.

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
tam, kde člověk se zmocňuje tajemství skladby hmoty – aby se neupletly nové biče hrůzy
na těla i duše, hrozby zkázy Země, nové propasti pádu lidství pro strašné zločiny
na všech živých.

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
do lidského snažení – aby se obrátilo v jiné směry než mělo dosud – aby hledalo vnitřní svět
a v něm vývoj duše do duchovního nazírání, jímž jsi Ty plně vnímanou a chápanou skutečností.

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
do všech projevů lidí – ať prokáží vnitřní zušlechtění, jemnost citění a schopnost myslet moudře a na úrovních, jaké mají zasvěcení do duchovní vazby věcí, skryté za jejich vnějším tvarem a účelností.

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
do řad křesťanů – aby šly rychle vpřed jako za dob apoštolských – aby byly čelem lidstva, šťastnou prvotinou všech dokonalostí, realizací spasení.

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
do rozpaků lidí, kteří Tě hledají nad různými náboženskými formami – vždyť je zapotřebí znát nejrychlejší cestu k Tobě, když čas hraje důležitou roli a brána Nebes se neotvírá opozdilecům, když vhodnou dobu vstupu do ní bez zájmu minuli.

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
do neviditelného sídla duchů temna – aby i oni byli uvědoměni, že již nelze vyhrocovat nepřátelství, bojovat s dobrem o místo na Zemi, o vládu nad člověkem – že pokušení ztrácí své dosavadní úlohy pro záři Lásky Kristovy.

Zasáhni, Pane, Svou Mocí
do příčin utrpení – aby lidé sahalí až ke kořenům všeho zlého v srdci, jež nehubeno, nevyplněno, zkazí život jako hořkost každé sousto, pýr pole a kopřivy nepěstěnou zahradu.

51

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
k lidem – i když jsou jako plané stromy, slabá žatva duchovního pole, duše ještě dětské, bez kázně a prospěchu ve škole života.

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
k církvím – i když nešly za člověkem až do hlubiny nitra pro duchovní poklady, čekající už velmi nedočkavě na své vyzdvižení do lidského vědomí k prozkoumání původu a příčiny.

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
ke všem, kteří ještě nechápou svůj život v souvislosti s Tebou – jsou v hrozném omylu, že člověk patří hmotě, že není život mimo onen viditelný, krátký jako záblesk věcí velkých, avšak prchavých jako motýlek.

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
k těm, kteří Tě dosud neznají – jejich život je jako suchá větev vhodná pro oheň, ač tolik chráníš každý malý stromek, dáváš teplo, světlo, vodu všude tam, kde život je, a možnostem růstu a rozkvétání neustále rozšiřuješ hranice.

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
k malověrným věřícím – i když jejich víra nemá skutky a tím je jakoby mrtvá před Tebou; vždyť Tys ještě nic zcela do hrobu nepoložil, nezasypal hlínou, nevyňal ze Svého Srdce vichřicím zla na pospas.

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
k těm věřícím, kteří nechápou mystický stav – jím se duše stane Tvou nevěstou a účastní se cest lásky, kudy jen vesmírem vedou.

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
ke Svým přátelům mezi lidmi – i když mnozí z nich nedostáli slibu věrnosti Tobě, zradili Tě pro světskou slávu, čest i pro pohodlí těla, pro prchavé radosti a klamně lásky, umění i krásu, které jsou jen slaboučkým, posledním duchovním paprskem na Zemi.

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
k lidské práci – i když víc boží než staví dílo Tvé, rozložené do každé planety,
do sluncí kosmu a v Zemi vždy začaté jako v dílně Božské.

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
k těm, kteří Tě ctí a vyznávají slovem a ne srdcem – a to ještě váhavým a velmi tichým,
aby nebyli slyšeni nevěřícím světem, neztratili své stejně chabé pozice v něm.

Zůstaň, Pane, ve Své Lásce
k maličkým, kteří ještě netuší, co je lidským údělem, když se jde žít do Země,
v ní pracovat, trpět a na každém kroku zápasit s hrozným zlem.

52

Buď, Pane, milostiv
k těm, kteří na Tebe myslí, volají Tě srdcem, ztišují se před Tvým jménem – prosí vroucně
za to, aby byl svět a člověk v něm Tebou zachráněn.

Buď, Pane, milostiv
k těm, kteří se bojí smrti jako trestu Božího – vždyť tak přetěžko je chodit se zavázanýma očima
za svým cílem, nevědět, jaká cesta vede k němu spleťmi věcí života.

Buď, Pane, milostiv
k těm, jimž pozemské úkoly zaplnily všechn čas – že nemají chvíle pro sebe ani pro Tebe,
protože těžkosti i utrpení lidí žádají sterých služeb od těch, kdo je umějí dát bez ohledu
na sebe – že dny prchají a tělo slábne, a třeba myslet na potřeby vlastní duše, aby se její krok
příliš nezpomalil na cestě k Tobě.

Buď, Pane, milostiv
k těm, kteří se bojí smrti jako Božího soudu a strašného konce světa – vždyť těžko je chodit
se zavázanýma očima za neznámým cílem, nevědět ani, jaká je cesta, jak se na ni připravit.

Buď, Pane, milostiv
k těm, kteří vstupují na vyšší cestu – ale nemají vnitřní síly na ní vytrvat, protože není
vůdců znalých sestupů do hlubiny nitra i výstupů jimi k vrcholům svatosti – nejsou učitelé
pro vysoké duchovní školy s učením, jaké dosud nezná svět.

Buď, Pane, milostiv
k těm, kteří se modlí jen okrajem vědomí, protože v něm leží na měkkém polštáři zájmů
svět se svými věcmi, starost a péče o úzké štěstí osobní, bez vztahu k obecným potřebám
i bolestem lidí.

Buď, Pane, milostiv
k těm, kterým je duchovní život dosud lhostejný jako prach pod nohama cesty broučků zemí –
že jim rozum hraje na mnohé struny, srdce se rozehřívá písněmi o lásce.

Buď, Pane, milostiv
k těm, kteří se na Tebe rozpomínají, jen když nečekané nehody si podávají dveře,
mnohé starosti jsou s nimi na loži a nedopřejí spánku – když bezmocnost je svírá v nemoci
nebo hmota se jim bere z rukou.

Buď, Pane, milostiv
k těm, kteří si nejsou vědomi odpovědnosti ani za myšlenky – které jsou ve Tvých očích
prvními dobrými nebo zlými skutky, jimiž se zvedá nebo klesá svět se vším, co má a koná.

53

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele,
kteří Tě lidstvu přiblíží svým výkladem – vždyť jen Ty víš, jak jsou potřební a vzácní
nejen Zemi, ale ve vesmíru všem.

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele,
hluboce přesvědčené o Tvé skutečnosti – vždyť jen takoví obrátí duše k Tobě,
otevrou Zemi andělům ke spolupráci s lidským světem, s každým člověkem.

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele,
mírné, laskavé a dobrotivé – aby tyto svaté ctnosti zářily jim na čele jako slunce,
které rozpustí staleté ledy lidské nešlechtnosti, ať se s ní kdekoli setkají.

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele,
kteří umějí promluvit k duši jako matka k dítěti, bratr k bratru – vždyť lidé jsou dosud
jako skály stojící v mlčení vedle sebe, jako uzavření do kamenné masky nezájmu
o cesty všech.

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele,
výmluvné jako bývali proroci – vždyť svět tak nutně potřebuje silná a hluboce moudrá
slova, burcující i zneklidňující ty, kdo si uvykli na malé, úzké představy o životě,
na pohodlné myšlení, na zabydlení ve hmotě.

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele,
velmi pokorné – aby byla realizována cesta Ježíše, který je tichý a pokorný srdcem –
Učitel moudré skromnosti, Obětník za vše, stálý Služebník vesmíru.

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele,
zasvěcené do tajemství lidské duše v jejím zemském i nebeském poslání i vázanosti s tělem –
je příliš mnoho nevědomosti o tom a rozum klopýtá o věci, protože neví, kam jsou zařazeny
významem, jaký jim věnovat zájem, čemu dát prvenství.

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele,
kteří by v srdci slyšeli Tvůj hlas, Slovo Učitele nejvyššího, Mistra nad mistry –
vždyť jen tak lze chápat v celé šíři a hloubce boholidské vztahy, poznávat tajemství života,
hledět do očí Pravdy, jak je nejvyšší žádoucí pro tento čas přelomu věku bolesti a smrti.

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele lásky,
kteří by ji vydávali do prostoru jako růže vůni, časně ráno rosu – je jí třeba víc než dešťů
pro úrodu, chlebě pro hladové, uvězněným svobody.

Dej, Pane,
Zemi vynikající duchovní učitele,
kteří by snesli Tvé Království do lidských srdcí – pro blaho, krásu a pokojné spočinutí
života v náruči mateřské, v rukou Otce.

Zachraň, Pane, lidské duše,
blížící se k propasti zkázy – vždyť kdo jiný než Ty zná její hloubku a ví, jak je dlouhý,
namáhavý a strastiplný výstup z ní na rovinu, po níž se již rychle kráčí určenou cestou,
dál a výš.

Zachraň, Pane, lidské duše,
před krokem osudným až za hranice dobra, kde jsou cesty démonů a duchů nečistých –
vždyť kdo jiný než Ty ví, jak se žije v jejich zajetí, jak je dlouhý a strašný úděl
do zla padlých.

Zachraň, Pane, lidské duše,
před ohněm nenávisti – vždyť kdo jiný než Ty ví, jak palčivá a mučivá je lítost a zahanbení
na onom světě, kdo bez smíru a odpuštění i ve hněvu zemřeli, odešli od milosti Spasitele
působící na Zemi, a jinou nenašli.

Zachraň, Pane, lidské duše,
před nízkými vášněmi – vždyť kdo jiný než Ty ví, jak dlouhý a složitý je proces očištění duše
z toho, co jí vzalo jemnou vnitřní krásu, ponořilo ji do kalných vod, které protékají
pekelnými sférami.

Zachraň, Pane, lidské duše,
před touhou po majetku, která ničí dobro v duši – vždyť kdo jiný než Ty ví, jak Boží zákon
přísně mluví k těmto provinilým, že ani Tvá Láska nepromine sobectví, ziskuchtivost a lakotu.

Zachraň, Pane, lidské duše,
před nepravými proroky – vždyť kdo jiný než Ty ví, jak záludná jsou jejich slova
i celé naukové systémy oslňující ty, kdo málo znají onu moudrost tichou, jednoduchou,
lásku ve skutečích – Kristovu Pravdu.

Zachraň, Pane, lidské duše,
před nevěrou ženoucí se jako prudká bouře s větrem celou Zemí vyvrátit víru i s kořeny –
vždyť kdo jiný než Ty ví, jaká budoucnost je před tím, kdo se nechá strhnout tímto větrem
a odpadne od Tebe jako suchá větev od stromu.

Zachraň, Pane, lidské duše,
před zoufalstvím černým jako noc – vždyť kdo jiný než Ty ví, jaká tíha leží na životě Země,
že unést ji a nepoklesnout není v lidských silách, ale jen v Moci Tvé.

Zachraň, Pane, lidské duše,
před náhlou a nečekanou smrtí těla – vždyť kdo jiný než Ty ví, jak nutná je příprava na onu cestu,
po níž se přechází na druhý břeh života, jak jsou ony duše polekány, zarmouceny, a uvyklé
na tělo jako člověk na své známé pohodlné lože, na denní chléb.

Zachraň, Pane, lidské duše,
před klamem duchů, kteří se přes některé lidi projevují a berou na sebe beránčí šat –
vždyť kdo jiný než Ty ví, jaké úskalí se skrývá za oponou neznáma, kdo v něm sídlí
jako přítel nebo odpůrce člověka, jako pomoc pro něho i velký svod, předložený jako sladký med.

Umožni, Pane, člověku návrat k Tobě – je tak slabý, zmatený a nejistý, že ani neví, kdy činí dobře a jeho pomoc je druhým vítána, nebo prodlužuje jejich duchovní lenivost a nedokonalost.

Umožni, Pane, člověku přímou cestu k Tobě – nejlepší, krásnou a vysokou – vždyť není ještě schopen jít sám a rychle, s velkou jistotou za Tebou.

Umožni, Pane, člověku přípravu pro život posmrtný – vždyť dobýváním si chleba v potu tváře ještě na Zemi nepřestalo, starost o nezbytné potřeby příliš utiskuje mysl, že se nemůže pozvednout k vyššímu duchovnímu myšlení, dát v sobě místo vnitřnímu životu.

Umožni, Pane, člověku poznání skrytých věcí, příčinu dění – vždyť nelze se dopátrat pramenů citů ani zdroje myšlení, nelze ve hmotě odhalit tajemství bytí – a nikdo na Zemi do hloubky neví, kdo je člověk a Ty.

Umožni, Pane, člověku pokání, bez něhož není cesty dál – pro ně přece člověk podstupuje bolest a do Země se rodí, a život bez něho zde byl by stromem bez ovoce, polem ležícím ladem.

Umožni, Pane, člověku vnitřní dokonalost – sám by si ji vyvíjel ještě celou věčnost, pro ni ještě mnoho vytrpěl, šel vpřed i zastavoval se, vystupoval a opět padal zpět, protože cesta k ní je chůzí na skleněné vrchy, plavba rozbouřeným oceánem, je to cesta po hlavách jedovatých hadů – dlouhá pouť z pekla přes očištěnce do Nebes.

Umožni, Pane, člověku zpevnit si víru a naději – ony drží vysoko vztyčené světlo na neznámých temných cestách, jsou jitřní hvězdou i sluncem všem květům v lidském srdci, jestliže v něm září nebo již voní, kvetou.

Umožni, Pane, člověku vstoupit nad malé osobní myšlení do širokých hranic úvah a chápání života všech – jak zmírnit utrpení, vnést mír a lásku do rodin a národa.

Umožni, Pane, člověku projít bezpečně kolem úskalí polopravd – v nichž zlé se jeví jako malá hříčka dětí, dobro jako stejně nedosažitelný ideál, mír záležitostí slabých.

Umožni, Pane, člověku nahlédnout za prahy neznáma, dál než dosud bylo možné – cesty do vesmíru lákají, je třeba znát věci zblízka, aby člověk tak byl varován před mnohým nebezpečím jako dítě před ohněm.

Dopřej, Pane,
dlouhý život těm, kteří rozvíjejí dobro myšlením, slovem i činem, ať mohou takto jím zvedat život svůj i celé Země do vyšších rovin, rozlévat světlo víry a lásky na lidské cesty, zastíněné i zcela temné zlem, a proto dlouhé a neschůdné, těžké jako zvedání velkých břemen.

Dopřej, Pane,
útěchu zarmouceným, kteří trpí ne pro vinu osobní, ale za viny jiných umývají jeho velmi nečistou a zablácenou zem, rovnají křivé cesty zbloudilých, i když jim oni házejí přitom velké kameny pod nohy.

Dopřej, Pane,
sluchu přímluvným hlasům v jejich prosbách za celý svět a každého v něm zvlášť s jeho jménem, jaké nosí, v jakém působí bolest, spory i zmatky nebo ohrožuje život jiných.

Dopřej, Pane,
čas k napravení těch, kteří jsou křesťany, ale nemyslí na to, co je v nitru, neposílají všude lásku za úkolem rovnání sporů, duchovnímu vědění se vyhýbají jako děti přísné kázní, nesnadným úkolům.

Dopřej, Pane,
Svou přízeň lidem, kteří pro ni připravují průchod i hradbami lidských vin – vždyť víš, že tisíce let k Tobě ze Země se o pomoc volá, ale bez Tvé milosti se neukončí dlouhá doba pokáním, které nese ono sladké, dychtivě očekávané ovoce, jímž je dokonalost člověka.

Dopřej, Pane,
milosrdenství těm, kdo s myšlenkou na Tebe opustili tělo a nyní čekají, zda je zavoláš k Sobě, nebo pošleš na místo, kde zanechali černé stopy nešlechetných skutků – vždyť je nesnesitelné pro duši unavenou pozemským utrpením dál putovat těžkou cestou za novou očistou v přítmi zásvětí.

Dopřej, Pane,
pokoj srdce těm, kteří po něm touží a doufají, že od Tebe přijde a jako déšť na vyschlá pole a jaro po kruté zimě dá nesmírnou úlevu lidem, dobrou úrodu milosti Tvé.

Dopřej, Pane,
klidné soužití rodinám, v nichž Ty jsi na místě prvním a modlitba denním pokrmem – odkud je slyšet i slova díkuvzdání, protože ony duše poznaly, jak jsi k lidstvu shovívavý, jak všem pomáháš službami dobrých andělů.

Dopřej, Pane,
větší možnost duchovního vědění – však víš, že nelze jít dál životem s víčky jak dosud přivřenými, když čím dál víc věcí rozprostíráš do lidských cest a zaměřuješ je přes hranice Země do vesmíru.

Dopřej, Pane,
vstoupit hlouběji než dosud do nitra duše a pochopit, kdo je její já, ten myslitel, konatel, mluvčí – onen v mnohém malý a někdy velký – bláhový, nevědomý i moudrý člověk.

Obnov, Pane, člověka –

a vzkleň v něm jas vnitřního božství na znamení, že minula těžká doba odloučení od Tebe a je nový den jeho života za plného svitu Tvé Lásky, podobné slunci svou zázračnou schopností život probouzet a rozvíjet do stále větší krásy a širě jevů, rozmachu tvůrčí činnosti mohutným bohatým myšlením.

Obnov, Pane, člověka –

a dej mu nahlédnout do zrcadla podob minulosti, i těch, do jakých se změní, až začne prožívat své boží synovství jako nejvyšší důstojný úřad i těžký úkol vesmírných tvůrců životních cest, jejich staveb hmotných i duchovních.

Obnov, Pane, člověka –

a strhni mu z očí i uší roušku, aby uviděl, co oči smrtelníků dosud neviděly, uslyšel, co lidé Země neslyšeli, a prožil, co nevstoupilo do vědomí jako předpokládaný nebo realizovaný prožitek lásky božsky pojaté, která objímá život nesmírně širokou náručí se vším, co žije, co je.

Obnov, Pane, člověka –

ať již vnímá sebe jako živou duši nezávislou na těle, avšak jemu sebe dávající i přijímající od něho rytmus života vesmírné hmoty, a proto ve vzájemných vazbách Tvé všemohoucnosti, které můžeš rozvázat jen Ty Svým zásahem v hodinách narození a smrti.

Obnov, Pane, člověka –

a projev se mu jako Skutečnost, aby jako bleskem zasažen padl na tvář a prosil Tě, abys jej více neposílal na trpkou zkušenou do světů hmoty, ale ponechal jej blízko Sebe pro služby velké lásky všemu, co je na Zemi i na Nebi, v tělech i duších jako dílo stvoření.

Obnov, Pane, člověka –

a mluv k němu jako tehdy, když byl malým seménkem života, mladičkým ušlechtilým stromkem, který dával tušit, že vyroste do síly a výšky, již nepohne ani vesmírem letící smršť zlého myšlení, zmatků a těžkostí nad míru snesitelnosti.

Obnov, Pane, člověka –

a tím ukaž, že jsi mu odpustil jeho zablouzení až k hranicím úplné temnoty – však všichni a všude jsou Tvé maličké, ještě velmi nemoudré děti, po tisíce let čekající, až je Otcovsky vychováš v boží syny.

Obnov, Pane, člověka –

aby měl jistotu o svém poslání a službách na Zemi a pak také jinde, kam jej poučeného a zušlechtěného posíláš jako odborníka v zacházení s hmotou nebo i jako hlubokého, Tebe nazírajícího mystika.

Obnov, Pane, člověka –

a uvolni křídla jeho duchu do širě, umožňující vzlet zároveň s myšlenkou tam, kam ona letí a kde spočine a vytváří viditelné krásné jevy kouzelnou mocí lásky, bohatou náplní své moudrosti.

Obnov, Pane, člověka –

a pomoz mu lehce vyjít z hmoty, když ho dosti propálila svými ohni, dala jeho mysli pevný sloup schopností uvažovat a rozlišovat, myšlenkám dát pevný tvar slovy i činy, Zemi dát ideje, jak je Tvá Moudrost staví za cíle práce a všeho snažení.

Posilni, Pane,
 lidského poutníka na neschůdné zemské cestě, umdlévá-li a zpomaluje kroky
 na neschůdné cestě těsně před cílem – tělo je chatrným sloupem všeho počínání, hroutí se
 pod tíhou námahy i klesá při zavalení duše utrpením nebo když na ní leží hora práce
 i trestný osud člověka v pokání.

Posilni, Pane,
 v Tebe věřící duši před cestou na onen svět – není dosud odhaleno tajemství za jeho prahem
 a dána jasná odpověď na otázku, co je v novém životě dobrého či zlého, a proto duše
 se chvěje jako list ve větru, hledí-li smrti v tvář.

Posilni, Pane,
 lidské ruce rozdávající do všech stran hmotné i duchovní dary – vždyť člověk se často
 stáhne zpátky, setká-li se s nevděkem, zklamáním nebo hrubým odmítnutím
 každého útěšného slova, jímž chce dát naději v Tebe, že jsi blízký a skutečný, dobrý
 i všemohoucí Bůh a Pán.

Posilni, Pane,
 bratrské vztahy mezi lidmi, v nichž stojí a bez nichž padá pokojný život rodin i národa –
 všechno dobré je dosud u lidí slaboučkým praménkem mezi kameny a středem skal,
 a málo mění, málo dává životodárné síly mysli i citu, jejichž zahrady jsou slabě zkyplenou
 půdou i pustou plání.

Posilni, Pane,
 křesťanství, které má dávat ovoce syté a sladké jako zralý hrozen, ale je zakrnělým keřem
 a trpkým plodem zanedbané vinice, na niž hledět je rmoutit se nad velkou slabostí lidí,
 tvrdostí jejich srdce, dalekým cílem cesty namáhavé.

Posilni, Pane,
 lidskou víru a naději na život krásnější po strastiplné cestě k nebeskému domovu –
 těžko se bez ní žije na Zemi, nese utrpení a v bázni se loučí se světem, opouští-li se smrtí těla
 bez vědomí Tebe jako Lásky a Světla všude.

Posilni, Pane,
 lidskou lásku, která ještě nerada Ti plně zasvěcuje srdce – nedaří se této útlé něžné rostlince
 v zemské půdě, kde pracují jen tvrdé rýče a těžké pluhy, jsou v ní i močály a koukol roste
 se zasetým Slovem o Tobě a o člověku, smyslu života a jeho cílech.

Posilni, Pane,
 lidské nadšení pro duchovní život – těžké jsou podmínky pro udržení jeho čistého plamene
 uprostřed pekelných ohňů, uprostřed sobectví, pýchy i žádosti vlastnit a mít mnoho,
 být obklopen ctí zemského vzdělance a pána nad tajemstvím hmoty.

Posilni, Pane,
 pracovníky na polích víry a lásky – ať vybojují jejich vítězství i v bouři názorových zmatků,
 v tísnivých a hrozných okolnostech, jaké dosud neměl svět, ač jeho vývoj měl výkyvy
 až k hranicím srážů i potopy ke zničení své kultury.

Posilni, Pane,
 každého, kdo přichází s pokorným srdcem k Tobě pro Sílu – je přece nejvzácnější a jediná,
 základem všeho i vrcholem nejvyššího a vždy pevného sloupu, na němž stojí člověk a život.

Vlož, Pane,
vůli člověka do Vůle Své
jako chycenou rybkou do vody, aby se občerstvila a posílila v čistých proudech,
v nichž plynou svaté a krásné myšlenky Tvé Moudrosti a je v ní rozpuštěna Tvá Láska
v citech něžných a jemných jako zrníčka bílého písku v horském potůčku,
třpytícím se čistotou.

Vlož, Pane,
mysl lidskou do myslí Své
jako vypadlé holátko zpět do tepla peří, ať pocítí člověk dotek Tvé ruky, která pevně vede
i něžně hladí, je-li tomu lidskému maličkému do pláče pro stálé a mnohé utrpení.

Vlož, Pane,
city lidského nitra do Světla Svého,
aby zářily jako hvězdy za noci a slunce za dne, aby na Zemi bylo jako po bouři,
když květy silně zavoní a do vysokého oblouku se vzklene duha.

Vlož, Pane,
život lidský do Života Svého
jako všechny řeky do moře, aby se spojil s Tvou svatostí a byl láskou v Lásce,
objetí všech v jediné náruči pro její blaho a bezpečí ve věčné zajištěnosti Tvou Silou,
Tvou všemohoucností.

Vlož, Pane,
srdce lidská do Srdce Svého
jako novorozeňátko k prsům matčiným pro nasycení, napojení Božskou životodárností,
kterou by přijalo a pak ji vylévalo ze sebe jako řeky lásky, čisté prameny moudrosti
pro zúrodnění myšlenkových polí a k rozvíjení citové krásy.

Vlož, Pane,
slovo lidské do Slova Svého
jako struny do harfy – a Zemí zazní nové silné žalmy k vyslovení duše člověka tohoto času
v jeho bouřlivém rozvlnění, v jeho nejistotách postavení na prahu vesmíru i v pevně budované
duchovní cestě k Tobě – Bohu.

Vlož, Pane,
rozum lidský do Své Moudrosti
jako vzácný přístroj do rukou nejlepšího odborníka, jako žáka do vedení vynikajícího učitele,
chorého do péče výborného lékaře – aby svět byl takto zachráněn v Tobě a Tebou.

Vlož, Pane,
duši lidskou do Své Lásky
jako zápalnou pochodeň do sršícího ohně – ať se vysoko zvedne její světlo a září, svítí,
proniká do každého koutku Země – ať jasně a výmluvně dosvědčí, že člověk je stvořen
z Lásky a vychováván pro její oběti i zjevení její mystické krásy, tajemné moci.

Vlož, Pane,
člověka do cesty Ježíše
jako vodu do nejhlubší studnice s věčným zdrojem čistých pramenů života, ať již spočine
u cíle svých namáhavých poutí za svým obnovením, posvěcením láskou svou i Tvou.

Vlož, Pane,
lidství do Božství
jako kotvu lodi do moře, když dopluje k přístavu – však víš, jak bouřlivá byla tato cesta
k Tobě, když všechny vulkány pod hladinou skrytých ničivých sil dosažení cíle
znemožňovaly, topily člověka vlnami zla.

60

Zvedni, Pane, člověka
z prachu země, do něhož sestoupil jakoby byl červem v hlíně se rodícím a jen v ní živým,
zasnoubeným s hmotou jako s jedinou družkou života, která jej provází od narození k smrti
a ještě se i s mrtvým tělem snoubí v náhrobním kameni.

Zvedni, Pane, člověka
z pádu tak hlubokého a hrozného, že jen Tvá Síla může vzkřísit duši v hloubi svého bytí
otřesenou, zraněnou tak, že z ní život uniká jako krev z velké rány, a ona není schopna
dosáhnout k Tvé pravici, ani když je jí blízká a neoddá se.

Zvedni, Pane, člověka
z hmoty tlačící ze všech stran nesnesitelnými břemeny, že každé rámě je až krví podlité,
tělo den ode dne slábne a umírá – sotva dorostlo a uvyklo na práci, námahu a utrpení –
sotva se duše porozhlédla světem a naučila se jeho zákony žít, tělu sloužit, je život a oblékat.

Zvedni, Pane, člověka
z duchovní nevědomosti, která je těžkým trestem za znesvěcení lidského života –
protože uvádí do zmatků a nejistoty o ceně života tak prchavého, krátkého,
že se podobá lučnímu kvítí, které na jaře rozkvétá a podzimem se mění na suchá stébla
nechaná na pospas větrům, mrazům bez lítosti.

Zvedni, Pane, člověka
z obav a úzkostí, že nové boje spadnou jako strašná potopa na celý svět a člověka promění
ve škůdce a ničitele vlastního díla, všech hodnot a pak i sebe.

Zvedni, Pane, člověka
z poklesků a vin, v nichž je jako pod troskami zříceného domu zasypán až po hlavu,
volá o pomoc a doufá v Tebe, který vidíš jeho zkázu očima Lásky – a ta je soucitná,
slituje se vždycky a zachrání.

Zvedni, Pane, člověka
z nízkého a tím bolestného postavení služebníka zla na Zemi – je v něm jako ve vězení
a spoután železnými okovy, které mu vytvořila jeho slabá vůle žít dobrem, v lásku měnit
vše v sobě i ze sebe vydané životu.

Zvedni, Pane, člověka
z nevědomosti o Tobě, která tvoří příliš husté síť klamných představ, že je jimi už zacloněn
celý svět, a proto v bezvýhodných situacích, v úzkostech smrtelných, v obavách o život všech.

Zvedni, Pane, člověka
z bolestí duše i těla, v nichž se přímo topí již po sta let – jsou nesmírně těžkým závažím
na nohách toho, kdo chce rychle spěchat k Tobě, ve velkém vnitřním úsilí zdokonalit sebe
a ještě i zachránit svět.

Zvedni, Pane, člověka
z náruče smrti do nového života, jaký je v Kristu zaslíbený a nyní již položený do lidské cesty,
která není zastíněna zlem, ale je ozářena světlem lásky, obrazem smíru se všemi a dobra
lidského srdce.

61

Přihlédni, Pane,
k tomu, že člověk nebyl zlým, ale že se mu zlo protisklo do duše vlivem tlaku okolností,
do nichž byl uveden, jimi tísněn a přemáhán, a tak tlačěn do koutku ke vzdání se svých sil –
přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

Přihlédni, Pane,
k tomu, že duše člověka byla jako bílá laň, jako něžná holubice, krásný květ
v sídle Božském, a proto se našli i ti, kdo neradi viděli, že jsi ji učinil božím obrazem života,
milou, že předčila mnohé jiné bytosti –
přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

Přihlédni, Pane,
k tomu, že lidské srdce bylo důvěřivé jako dítě, které netuší zlé a ochotně přijímá
z každé ruky, co mu ona podá, třeba to byl kámen nebo třpytka lákající rybky do sítě,
vějička k zajetí vzácného ptáka –
přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

Přihlédni, Pane,
k tomu, že mysl člověka neměla ještě vědomou moudrost a neuměla rozlišit dobré od zlého,
přítele od nepřítele – neznala záludnost věcí, jak ji vytváří chytrost bez účasti
upřímné, oddané lásky –
přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

Přihlédni, Pane,
k tomu, že za neznalost věcí pyká člověk dlouhý čas, vytrpěl muka odloučení od Tebe,
protože byl vypovězen ze Světla a trestán jako hluboce provinilý zajetím ve tmách hmot –
přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

Přihlédni, Pane,
k tomu, že člověk jakoby osiřel, protože nejsi u něho bezprostředně Ty,
jeho Otec a Matka nejvyšší, nejlepší, jediná, jejíž náručí je blaho a Láska, i sám život
všeho stvoření, celého lidstva –
přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

Přihlédni, Pane,
k tomu, že cesta člověčkova očištění vede i mučednictvím těla, krví a slzami je rýsována
do vesmíru, bolesti je psána do Knihy života –
přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

Přihlédni, Pane,
k tomu, že hlava člověka je trním obložená, protože se do ní zabodlo tisíce myšlenek starostí,
úzkostí, a že jich stále přibývá jak roste zmatek na Zemi a mysl zápasí s hmotou,
aby ji přetvořila na půdy života užitečné a ji samu na dobrý nástroj lidského díla –
přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

Přihlédni, Pane,
k tomu, že člověk je na Zemi jen jako návštěva, host nebo i poutník na kratičké cestě –
sotva se na ní porozhlédne a rozběhne, je zastaven smrtí těla, odvolán na počátku
nebo i uprostřed práce a poslán do jiného světa –
přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

Přihlédni, Pane,
k tomu, že člověk je nejistý při každém kroku, protože je bez výhledu do budoucnosti, v obklíčení lidským osudem, který přináší, co je nevídané, rmoutí, když duše se chce radovat a ústa smát – přihlédni k tomu a nesud' přísně provinilé.

62

Nevkládej, Pane,
naše přímlyvy mezi žádosti, jejichž vyřízení svěřuješ andělům – ale vezmi je do Svých rukou a tak jim dej pečeť vyslyšení a tím možnost dobrého řešení lidských problémů, s nimiž zápasila bezvýsledně již celá staletí.

Nevkládej, Pane,
knihy lidských životů do rukou duchovních strážců – ale sám je zvedni ke Světlu, ať zmizí jejich tmavé skvrny, ať je jasno před člověkem, a za ním jen vymazaná vina, že ji neuvidí ani přísné oči žalobce na lidské špatnosti, na velké chyby křesťana.

Nevkládej, Pane,
lidské myšlení do velmi úzkého rámce na Zemi, který nedává možnost chápání věcí za hranicí hmoty – myšlenka přece nese činy, a když ona je slabá a malá, člověk nic obecně dobrého nevykoná, i kdyby zůstal na zemi sto let.

Nevkládej, Pane,
lidské duše do plamenů očistných ohňů příliš vysokých – v zemdlení, únavě, bolesti nelze ani moudře myslet, vnímat lásku – v těžkých nesnázích je člověk zaživa pohřbený, nemá sil zvednout se k činu, není v něm touhy žít.

Nevkládej, Pane,
kříže na lidské rámě, pokud k unesení není v duši dosti sil – aby nebylo reptání, které ubírá lidskému utrpení hodnoty a zapuzuje anděly přicházející na pomoc a s darem Tvých sil.

Nevkládej, Pane,
člověka do tělesnosti – která jeho duši v sobě uvězní a ona pak zůstává stále nerozvitou růží – nenaplní své poslání dát Zemi světlo lásky a hluboké poznání věcí z hledisek Tvých.

Nevkládej, Pane,
na lidské cesty překážky, které člověk svou silou nepřekročí – vždyť ani andělům nelze již snášet, co prožívá Země na pokraji zničení a zkázy, s čím dlouho a těžce zápasí přímo v titánském boji dobra se zlem.

Nevkládej, Pane,
vzácné duše do kolébek, kde se nad nimi nebudou sklánět stejně vzácní a ušlechtilí rodiče – aby dali pevnou záštitu nové bytosti na její cestě Zemí, která nutně potřebuje pomoc službami lásky, vírou a nadějí, že Tvá pomoc přichází a zachrání, Tvá Láska otevře bránu Božího Království.

Nevkládej, Pane,
Svá slova do slov andělů, Svých prostředníků – ale promluv je sám Svým tajemným způsobem k duším na Tebe myslícím, s Tebou se radícím o každém kroku Zemí, o každém záchvěvu v nitru, o zemském dění, jak mu pomáhat, aby nastal mír a duchovní povznesení lidí.

Nevkládej, Pane,
na člověka odpovědnost za myšlenky a slova, pokud on neví, že jsi skloněn nad jeho hrudí v naslouchání každému vnitřnímu hnutí, ve sledování myšlenkových cest, zkoumání váhy slov.

Vysvobod', Pane, z očišťců duše
jako vězně z úzké a chladné cely, kam slunce nezasvítí, kam nevníkne ani silná vůně jara,
v níž se žije jen minulostí, protože přítomnost je neutěšená – prosíme Tě, vysvobod' je,
ať je poznána Tvá zvláštní a dosud nebývalá milost, kterou smíš dávat jen v tento tísnivý
a velmi vážný čas.

Vysvobod', Pane, z očišťců duše,
za něž je mnoho vřelé a upřímné přímlyvy, která není za peníze, a proto čistá jako déšť
z oblaků, jenž se dosud nedotkl země – prosíme Tě, vysvobod' je, ať je poznáno, jak oceňuješ
modlitby za bratry, je rád vyslycháš, na ně čekáš – jak se rmoutíš, že Ti andělé tak zřídka
přinesou modlitby ze Země bez stínu sobectví.

Vysvobod', Pane, z očišťců duše,
které si uvědomují svůj nesprávně prožitý život na Zemi, litují, prosí za odpuštění
a slibují polepšení – prosíme Tě, vysvobod' je, ať se urychlí jejich nejvyšší žádoucí cesta
k dokonalosti.

Vysvobod', Pane, z očišťců duše,
které si vypily svůj kalich utrpení v životě zemském, a nyní v posledním hořkém doušku
dožívají svůj očišťný stav, aby byly jako oosená růže v ranním úsvitu – prosíme Tě,
vysvobod' je, ať radost je odměnou a pokoj duše odpočinkem pro pokorné a trpělivé,
které statečně čekaly na milost Tvou.

Vysvobod', Pane, z očišťců duše,
které jsou jako připoutány k místům svých vin a nemohou vykročit dál bez modlitby lidí,
kteří se nad nimi slítují a vzpomenou na ně – prosíme Tě, vysvobod' je, ať je osvítí
blesk poznání, jak otřesný je následek zla, ať je jakkoli a kdekoli vloženo do cesta životem.

Vysvobod', Pane, z očišťců duše,
které bloudí na posmrtných cestách, zešeřelých jako teskný podzimní podvečer,
zahalených mlhovými závoji, že není rozhledu na žádnou stranu – prosíme Tě, vysvobod' je,
ať mohou brzy vstoupit do života novou cestou, vytvořenou Tvým spojením
s utrpením člověka.

Vysvobod', Pane, lidské duše
z rukou nešlechtných duchů, kteří se přibližují se svými službami nazývajíce se vůdci,
ale vedou pochybnými cestami a způsobem dávno překonaným – prosíme Tě, vysvobod' je,
ať Tvé Světlo pronikne všemi posmrtnými světy, protože v nich má svítit na věky.

Vysvobod', Pane, lidské duše
ze sfér velké temnoty, které se podobají domům s nádhernými komnatami, ale sídlí v nich
tvrdí vládci podsvětí – prosíme Tě, vysvobod' je, aby Tvá Láska vstoupila až k nejzazší
hranici svých milostí.

Vysvobod', Pane, lidské duše
z rozličných nesnází, s nimiž se setkávají při odchodu z těla a jeho pohřbívání – prosíme Tě,
vysvobod' je, ať si hned uvědomí, že nemusí s tělem sdílet jeho osudy, že je mohou pokojně
ponechat rozložení na atomy a jít od něho dál a dál za pokojnými, krásnějšími osudy.

Vysvobod', Pane, lidské duše
z rodinného pouta, které zdržuje postupy a zařazení na nová místa – prosíme Tě, vysvobod' je,
ať je nebolí slzy pozůstalých, nesvazují s prahem známého domu, když se jim otvírá krásný
volný prostor duchovního života.

Pokyň, Pane –

a Země se promění v místo pokojné, z něhož bude vypovězeno zlo, aby více nebylo pro hrůzu, strach a odpor, aby zmizelo z očí jako přízrak smrti, stín, jenž se staví za každý paprsek světla, stírá ze všeho krásu, ruší znaky božství.

Pokyň, Pane –

a zlo vyklidí bojiště, na němž se tak dlouho zápasí o lidskou budoucnost – bude-li člověk andělem, nebo ďáblem, pokoušeným, nebo pokušitelem dalším bytostem na Zemi nebo někde jinde v kosmu.

Pokyň, Pane –

a lidé na Zemi si oddechnou jakoby z nich spadl mlýnský kámen nebo se otevřelo dlouholeté vězení, jakoby hladový pocítil nasycení, nevidomý viděl světlo, těžce nemocný se rázem uzdravil.

Pokyň, Pane –

a cesta lidského života se rozšíří jako silný pramen vody, jemuž se uvolnila cesta z nánosu hlíny a kamení – a cesta se uhladí jako kamének do oblázku vodopádem padajícím na něj z výše a dlouhý čas.

Pokyň, Pane –

a lidská duše vydá svůj vnitřní poklad, odkryje pruty stříbra a zlata, jež se vinou jejím nitrem jako drahocenná koruna okolo hlavy královen – a ze svého bohatství bude rozdávat životu svému i životům všem.

Pokyň, Pane –

a do lidského srdce vřelého a čistého vstoupí láska, aby připravila člověka na tu slavnou, krásnou a šťastnou chvíli, kdy Tě spatří tváří v tvář na prahu otcovského domu, kam přijdeš jej uvítat jako syna vracejícího se po dlouhé době z těžké práce a namáhavé služby domů si odpočinout.

Pokyň, Pane –

a bratrské vztahy odhodí pleny nemluvněte, vzrostou a zesílí, vytrhnou staré i nové zbraně z lidských rukou a daleko je odhodí, vypoví nesvornost ze života jako největšího nepřítele lidí, aby již nikde nestála v cestě jako nebetyčná překážka míru a pokoje Země, lásce rodin, přátel a bratrů.

Pokyň, Pane –

a David znovu přemůže Goliáše, dobro zvítězí nad zlem, obrem s tvrdou pěstí, pod níž padají lidé do hromad bláta, mezi trní a kamení, i do svodu kluzkého jako holý led, po němž není možné jít bosou ani obutou nohou bez upadnutí.

Pokyň, Pane –

a hříšník se zastaví na své křivé cestě a nebude pro zármutek svým myšlením, promluvením i každým chybným krokem, vkládajícím do života jemu blízkých své ostré hrany sobectví a nešlechtnosti.

Pokyň, Pane –

a andělé sestoupí na pomoc člověku při odkládání těla při jeho skonu – aby byl utěšen a vítal nový život jako nečekaný velký dar, který ho vybaví vším potřebným na další cesty věčnosti.

Doprovod', Pane,
člověka na jeho očistách na Zemi i k Nebesům, po nichž se ubírá za vysokými cíli –
vždyť bez Tvého doprovodu by zahynul jako ptáče, kterému dosud nenarostlo peří,
ale ono se stále pokouší o let do výšky, až znaveno a pohmožděno usedá,
aby usnulo k smrti.

Příprav, Pane,
pěkné příbytky duším Tobě věrným, jimž na Zemi jsi vším – vždyť čím více lásky
vydávají a dobrem žijí, tím jejich cesta je obtížnější, protože zlo světa jim nohy bezohledně
a tvrdě podráží.

Proměň, Pane,
žalost v radost ve chvíli tělesné smrti všem, kdo trpěli z oběti – vždyť ten, kdo nežádá
na Zemi odměnu, je jí hoden v Nebesích, a Ty jsi Pán, který odměňuje všechny pracující
pro blaho všech bez počítání dobrých skutků projevené laskavosti, všech kroků k pomoci.

Ukaž, Pane,
před nebeskými duchy, že jsi nakloněn člověku – vždyť i na jejich přízeň je vázána jeho
očistná cesta, a on potřebuje jejich pomoc, když prochází ohněm utrpení a volá zoufale
po vodě k jejich uhašení.

Vyuč, Pane,
všechny žáky duchovních škol – je málo těch, kdo jsou znalí duchovní skladby života
v jeho idejích, v souvislostech zemských i vesmírných, jak je Tvůj plán dění váže
nebo rozděluje v naléhavosti potřeby.

Projev se, Pane,
těm, kteří Tě jmenují Otcem a jako synové se chovají – svět potřebuje, a proto naléhavě žádá
nová živá svědectví o Tobě – nepopíratelné skutečnosti duchovního života, jeho jasný
a přesný výklad.

Podej, Pane,
pomocnou ruku lidem žijícím v těžkostech a nemoci těla – není v nich potřebných sil
pro statečné postoje věřícího za každých neutěšených okolností, pro pokojné loučení s tím,
kdo smrtí těla opouští rodinu i přátele a neví se, kudy jde a kam.

Promluv, Pane,
k vnitřně ztišeným a na Tebe soustředěným – Tvé Slovo je jako balzám, a kdo je slyší,
je vyhojen z bolestí, protože má stálý zdroj útěchy v duši, přítomnost Ducha Těšitele,
Sílu Tvou v sobě.

Dovol, Pane,
lidem pevné a věrné víry odhalit závoje z Tvých tajemství – vždyť čím dál hlouběji do nich
duše sestupuje, tím výše vystupuje k překrásným rovinám Božství a do nich již žít.

Dej, Pane,
Svým služebníkům pokyny k ochraně duší, které zlé splácejí dobrým a k Tobě vroucně Inou –
útočí na ně nepřátelství, že nesou Tvé jméno na svém čele a Tvou Láskou všechno zlem zajaté
vysvobozují v nejvyšší statečné oběti.

Kdybys nebyl, Pane,
tak spravedlivý –
nemohl bys rozsoudit zemi, když se v ní prolno zlo s dobrem, takže jsou těžko k rozeznání
a člověk je v pochybnostech o tom, co mu škodí a co prospívá, čemu věřit a co pokládat
za nepravdu a přímý klam, kterou cestu mít za pravou a jedinou k Tobě.

Kdybys nebyl, Pane,
tak moudrý –
nemohl by člověk najít dobrou a správnou nitku ve spletnosti lidských vztahů k navázání
nebo rozvázání jejich pout, k vytvoření nových a krásných, jaké dosud nebyly, protože život
se vinul kolem stejných, dávno na zemi známých obrazů tělesné lásky.

Kdybys nebyl, Pane,
tak přísný ve stanovení zákonů –
tvrdé hněvy lidí zacházely by se Zemí jako dítě s hračkami, roztříštily by ji až do jejího základu,
vzaly možnost míru v ní navždy.

Kdybys nebyl, Pane,
tak milosrdný –
dávno by už Zemi zalila nová potopa, vždyť hříchy lidí na Zemi jsou do Nebe volající –
jsou výhrůzkou každému, kdo se v ní zrodí, že nebude žít v lásce ani v pokoji,
ale v nebezpečí, jakoby chodil bos mezi jedovatými hady.

Kdybys nebyl, Pane,
tak dobrotivý –
nemohl bys promíjet tak velká provinění duší ztotožněných s hmotným tělem, jakoby v nich
nebylo jiné živé podstaty, jakoby je nezrodila nebeská Matka, svatá Láska, a nedala jim část
ze své vnitřní i vnější podoby a Božské ušlechtilosti.

Kdybys nebyl, Pane,
tak trpělivý –
nevyčkával bys dlouhý čas na návrat zbloudilých, na to, až lidské duše, spálené ohni zla
je uhasí svou láskyplností a více je nezapálí zlou vůlí, vsunutím jí do myšlení i konání.

Kdybys nebyl, Pane,
tak nesmírně soucitný –
nemohl by ses stát Mesiášem lidu, který dál a více rozvíjí své viny, níž a níže klade své cesty
– až k hranicím říše zvířat, které neznají ještě pojem hřích, mají široké hranice k projevu
libovůle, vedené jen potřebou druhu.

Kdybys nebyl, Pane,
tak starostlivý o lidský život –
nestavěl bys znovu onen v nitru pobořený chrám, i když si člověk toho dosud tak málo všimá
– neptá se, kam se půjde modlit, prosit Boha i klanět se Jeho upřímnosti, klást svíce i květy
na vnější oltář.

Kdybys nebyl, Pane,
tak obětavý –
nebyl bys jako Beránek sestoupil k Zemi – až do zemského středu velkých vin,
a to ještě se Slovem plným Lásky a pochopení toho, proč Spasitel musel prožít kříž
i mezi duchovním národem.

Kdybys nebyl, Pane,
tak láskyplný –
nebylo by možné Tvé nové přiblížení se lidem tak silným a dosud neznámým způsobem,
formou, do jaké jsi Svou činnost ještě nevtěsnil, nevlil, nedal ji jako výsostné výkupné
za provinilé a padlé.

67

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a spravedlností Svou změň nespravedlnost Země v Boží zákony, které jsou
dílem pro věčnost a všechny stupně života vesmíru, jimi zbudovaného a tvárněného
do zvláštností i růzností souhrou sil, podstatou vždy harmonickou.

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a Moudrostí Svou vyved' lidstvo na nové cesty nových vývoju v záři
duchovního bytí i v doprovodu hmot, v jejich funkci tvořit pevný obal zlatému jádru
Božské podstaty života.

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a přísností Svou uveď pevný řád do života známého i neznámého
svým širokým rozložením v kosmickém prostoru na malá i velká centra existencí
i ve volném seskupení sil pro časové použití.

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a Mocí Svou i rukama andělů vytvoř ochranný kruh ve všech nebezpečích
pro věrné, dobré, statečné, obětavé i pokojně žijící v největším zmatku světa vědomím,
že bdíš a zasahuješ do bouřlivých mraků, abys je rozptýlil a slunce svítilo na delší čas
v příznivé pohodě dnů.

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a Vůli Svou změň lidský život v pokojný, v jakém i krása přírody rozkvétá
bez obav, že ji roztříští ničivé síly zbraní, jaké dosud svět neměl, nebo výbuchy nitra Země.

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a trpělivostí Svou vyčkej návratu zbloudilých synů, kteří tak dlouho otálejí
s vývinem dokonalosti, se službou dobru a uzavřením míru mezi národy Země již navždy.

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a soucitností Svou vyjdi i na cesty vzdálené od Tebe, kde jméno Tvé
nemá v člověku rozzáření pro silné větry nevěry, v nichž nejeden sloup víry se zakymácí,
silná naděje se zhroutí a láska se láme jako křehký květ.

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a péčí Svou věnuj dětem příšlým do Země žít jako lidé, avšak jejich vývin
je znemožněn jako poupatům růže rozkvět a vůně pro nehostinnou půdu a přebujení
plevele kolem.

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a Obětí Svou rozmnož dary milostí, bez nichž nelze Zemi přebudovat
na pozemský ráj, člověku žít jako člověk v jeho posvátném poslání láskou projevit Tebe
v sobě i ve svém díle.

Vyslechni, Pane, naše prosby,
vyslechni je – a Láskou Svou dej odpuštění světu, jako matka je dává svému malému,
nevědomostí bláhovému, a také někdy velmi vzpurnému dítěti.

Pane,
bud' nám Bohem –

Jehož hlas je slyšen i proroky tohoto času, a oni pak mohou zjevit Tvou cestu od Nebes k Zemi, jak jsi ji v Kristu prokonal a na ní již zůstal, abys byl blízký člověku i přímo v něm pro Svůj božský obraz uprostřed kosmu.

Pane,
bud' nám Pánem

dobrotivým – který i rozkazy dává jemným slovem a soud vkládá do dění až za všechny cesty dané k napravení, až za vrchovatě naplněné nádoby obětí za ty, kdo neumějí sami nic obětovat ani dát.

Pane,
bud' nám Soudcem

mírným – Jehož rozsudky více promíjejí než trestají, dávají mnoho možností obrátit zlé v dobré, vychovat člověka i poznáním, že bloudí – kde a jakou cestou vyjít k jasným rovinám.

Pane,
bud' nám Učitelem

pro celý život ve věčnosti – vždyť jen nejvyšší Moudrost nás může vést a ukazovat cíle, uvádět do poznání, jak se chápat díla, kdy a jak zbudovat bezpečné cesty od Země do kosmu v tomto i příštím čase.

Pane,
bud' nám Zákonodárcem,

který i zemi vloží do řádu míru a lásky, jaký si nelze představit uprostřed zmatků a utrpení světa – o jakém jen básník píše nebo kazatel o něm mluvívá.

Pane,
bud' nám Karatelem

všeho nedobrého, co vede lidstvo na předpotopní cesty neznající řád a zákony, dobro jako korunu života – víš přece, jaké zmatky zaplavují Zemi, jak nepřátelsky stojí národ proti národu i k sobě bratři, jak je rozvrácen život rodin.

Pane,
bud' nám Slovem,

které je Láskou a také nejvyšším Učitelem a Rádcem – vždyť jen Tvé přímé oslovení člověka může jej zachránit před osudným krokem zpět do zkázy.

Pane,
bud' nám Vysvoboditelem

ze zajetí hmoty – dlouhotrvající uvěznění v malém prostoru poznání oslabí myšlení, zúží vědomí, vezme sílu duši, že nelze jí pak chápat velké, kdy je zjevuješ, dáváš o něm psát ve Svých Písmech.

Pane,
bud' nám Otcem –

věř, nemůžeme déle žít oddálení od Tebe, nelze nést dále těžký osud osiřelých dětí, stojících uprostřed nešlechetného světa.

Pane,
bud' nám Dárcem

pokojných odpočinků po strastiplné cestě – toužíme po nich jako po vodě horkem zemdlený člověk, zvíře, květina, pole – po nesmrtelnosti každé zmirající tělo.

Pane, Otče náš –
jsme provinilí, ale nechceme déle jimi být, potřebujeme však Tvou pomoc při hledání cesty dokonalých, protože svět nabízí mnoho směrů, staví malé cíle svým myšlením na hmotu, tělo a lidskou slávu, bez účasti Tvého jména Bůh.

Pane, Pane dobrý –
jsme vyhoštěni za práh domu andělů a je nám v tomto vyhnanství velmi těžko – proto Tě stále víc a více naléhavě prosíme: Pane dobrý, nenechávej nás v tomto nedůstojném postavení, pozvi nás do života nesmrtelných – chceme být již stále zdraví, svěží, schopní práce, neděsit se stáří, nemoci, smrti.

Pane, Stvořiteli moudrý –
ztratili jsme duševní krásu ve všednostech času, který všechno sesazuje z výšin ducha a klade do hmoty jako tělo do hrobu k setlení a konci – avšak Ty bdíš, a proto jsme přesvědčeni, že nedopustíš, abychom svou věčnost ztratili z očí, aby se v duši nerozvil nový květ.

Pane, Bože slavný –
Tvou Mocí je člověk zvedán a Tvou Silou vybavován pro každou těžkou cestu, a proto jsme spolehli na Tebe jako děti na Otce, na Matku, že za ně myslí, je nejlepší cestou vedou do života – vždycky jim přejí a také dávají jen dobro a lásku.

Pane, Vůdče života –
s Tebou jdeme v nekonečno po schodištích bez posledního stupně, a proto Tě prosíme: Pevně svírej naše ramě, ať se neohlížíme a jdeme rovně, rychle i s nadšením v srdci stále dál a do závratných výšek – protože jen tam je božský člověk, jen tam je mír a Ty.

Pane, nejvyšší Mistře náš –
potřebujeme Tvou radu jako Země vodu, avšak jako tvrdá půda nepřijímá její prameny a zůstává neplodná, tak jsme nenapojeni i my Tvou Moudrostí, a jako takoví stojíme na okrajích velkého života kosmu, aniž víme, jak do jeho hloubek vejít, ve které krajině myšlení najít lásku a mír.

Pane, Panovníku nad všemi –
jsme sevřeni hmotou, tvrdou skořápkou všech věcí Země, a proto i naše duše pod jejím krunýřem nemůže volně a plně vdechovat Tvou nesmírnou Lásku, čerpat z ní onu svatou životodárnost, pramen zázračně léčivých vod na všechny bolesti lidstva i srdce jediného.

Pane, Spasiteli milý –
jsme v očekávání soudu nade vším proviněním světa, a proto v úzkosti voláme o Tvé milosrdné odpuštění, o Tvou shovívavou, tak nekonečně trpělivou laskavost ke všem slabým lidem, klopýtajícím přes velkou osobní nedokonalost.

Pane, v Kristu s Láskou jednající –
jsme již velmi zimomřiví chladem myšlení a jednání lidí navzájem, toužíme pookrát na výsluní vlídnosti a laskavé účasti s každým pozemským osudem, a proto Tě prosíme – dopřej nám již onoho blahého tepla lásky všech ke všem.

Pane, v Ježíši tolik nám blízký –
jsme každý na cestě ke hrobu a jeden za druhým neúprosně po ní jdeme – jen doufání v Tebe, že jsi a nás v tomto smutném kroku doprovázíš, nám dovolí mít radost v srdci nad shledáním s Tebou – se životem krásnějším.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme všechny lidské osudy –
vždyť je nelze jinak dát a nikomu svěřit k vedení než rukám nejlaskavějším, Lásce nejvyšší,
nejlepšímu Otci synů, Matce vesmíru – Bohu všemohoucímu.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme všechna lidská srdce –
protože jsou dosud ptáčky neschopnými vzlétnout do výšin božsky projevené lásky,
jsou prostými květy, které potřebují přesazení do nebeské půdy, aby se rozvily do líbezné krásy,
do podivuhodného mystického tvaru.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme všechny lidské mysli –
abys je přenesl přes úzké hranice Země do šířek myšlení na celý boží svět, rozprostřený
do duchovních krás spekter kosmu – do světél sluncí, do sil hmoty a hry osudů
snových i skutečných.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme všechna lidská ústa –
protože jen Ty z nich můžeš vytvořit velké dílny Slova, v nichž by se formovaly myšlenky
do ušlechtilých vyjádření, do projevů vnitřního života citů, těch přejemných tykadel duše,
jimiž ona přijímá i vydává lásku.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme všechny lidské ruce –
aby z Tvé Síly braly sílu a část dovednosti Tvého tvůrčího umění, jímž buduješ život
jako jsoucno vesmírných prostorů pro věci a jevy výsostně Tvé, i na kterých s Tebou
spolupracuje řada kosmických duchů, a také člověk.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme všechny lidské city –
aby se rozezvučely silně jako struny harf, zněly i onou na Zemi vzácnou písní Lásky Tvé
v lásce člověka, v jejím tak převzácném štěstí, dojetí a blahé radosti, v níž se rodí zázraky
zhojení všech bolestí duše jedinou vteřinou.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme každý lidský žal –
vždyť jen Tebe poslouchají větry a bouře a v jejich ztišení lodičky osudů člověka
plují dál a dál i po nesmírném moři života až k nedohledným břehům budoucích věků
v Záři Boha.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme každý lidský dech –
vždyť je vzat z dechu Tvého a s ním spojen dává život i tomu křehkému stvoření,
jímž je pozemské tělo ve všech podobách a steré tváři, mládí i stáří.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme všechny lidské snahy –
aby daly světu mír a tím možnost spolupráce národů na rozsáhlém díle zpracování
a tvárnění kosmické hmoty, i zušlechtění člověka po stránce vnitřní i vnější, i jejich spojení
do harmonického celku, do krásné lidské osobnosti.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme každý lidský hřích –
protože jejich počet přesáhl nejvyšší hranici a za ní je už obraz zkázy, pády do nových propastí,
které by ani tisíc let nezasypalo oběťmi, modlitbou a pokáním.

71

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme člověka se vším, co má – vždyť trpí a bojuje proto, aby se vyzkoušela jeho vnitřní síla
a duchovní podstata projevila svůj původ v Tobě, její nesmrtelnost i v procesech smrti těla
jako šatu duše, utkaného ze slabých, trhajících se nitek hmot, které se na Zemi neumí svazovat.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme dobré i zlé – vždyť jen Ty víš, proč jsou jako dvě ramena jedné řeky
protínající lidské cesty, myšlení i osudy, proč i zářivé jasné slunce klade k paprskům stíny.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme utrpení pozemského života – abys pro jeho velkou míru lidstvu odpustil,
nečítal jeho chybné kroky, zavřel oči před velikostí vin, které naplnily staletí jako bahno
řídkou půdou po záplavách nebo stojaté vody hustý kal.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme všechny modlitby – vždyť Tobě patří to posvátné, co myšlenka víry umí dát
jako projev svého vztahu k Tobě, lásky teprve se rodící nebo i vrcholné, vyjádření prosby i díky
za sebe i za celý svět.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme svou naději – vždyť Ty jsi jediný Zachránce z každého nebezpečí, a proto i z toho
největšího, jímž je ztráta víry v Tebe, lhostejnost i odpor ke jménu a pojmu Bůh.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme známé i tajemné věci lidské duše – je přece tělesným očím neviditelná,
a proto její potřeby jsou tak lehce zanedbatelné, její vývoj k vysokým stupňům dokonalosti
stále a na každém místě ohrožen a mystická krása duchovních citů je jí nedostupná,
znemožněná ze všech stran.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme svou zemskou vlast – protože srdce nám srůstá s tím, co je nám důvěrně známé,
blízké jako dlaň, co je naší pozemskou cestou lidským životem.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme národy – vždyť jen Ty jediný Svrchovaný je můžeš vyvést ze zmatků
sporů, neklidu a utrpení, jako kdysi staré Izraelské ze zemí zajetí – můžeš jim otevřít
ono stále očekávané, toužebně vyhlížené Boží Království.

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme záchranu lidstva – vždyť jen jedna hvězda září nad zešeřelou Zemí,
a tou je Tvé hluboce tajemné, jedinečné, svaté, nám předražené jméno – Kristus!

Do Vůle Tvé, Pane,
vkládáme každý krok daleké pouti za spásou – protože jen Ty můžeš zkrátit onu těžkou cestu,
dát řešení pro všechny problémy Země, které jsou z lidské strany již neřešitelné
pro jejich množství a hluboký rozpor mezi vírou a nevěrou, kalící každý výhled do budoucna
palčivou nejistotou.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' se skryje člověk jako kuřátko pod matčina křídla, když hrozí nebezpečí a oblohu obemknou černé mraky – aby našel to, co na světě marně hledá: spravedlnost, moudrost, pokoj srdce, mír světa a pevný řád dobra pro soužití a vztahy všech.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' vstoupí lidské kroky jako žák do šlépějí učitele, syn do zářného příkladu otce – aby člověka vedla do života, po němž touží každé srdce uprostřed těžkých pozemských situací, které nedají pokojně spát, tvořit hodnotná, krásná a dokonalá díla, prožívat dny radostné a s nadějí v budoucnost.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' se vnoří lidské duše jako pramenky vod do řeky a s jejím proudem do moře – vždyť člověk bez Tebe je sám i ve středu lidí, hledá léky pro svá vnitřní hoře, avšak nenalézá je, protože všechna místa i věci na nich stejně churaví stavem lidstva ve zlu.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' se vrátí ten, kdo z ní vystoupil jako hřešící člověk – aby ze sebe nevytvořil planou nekypřenou půdu nebo i kámen, který ani Tvá Láska nerozloží, nepromění v květ pro velkou zkázu onoho člověka, který má být vnitřně krásný, dobrý, vroucí, pevný jako žulový sloup, ale je třtinou větrem nalomenou, schnoucí větví stromu života.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' se vloží trpící srdce jako plačící dítě do konejšivé a posilující náruče matky – vždyť tak nutně potřebuje uklidnění, utišení a pokoj pro všechnu velkou práci, která čeká na člověka jako dokončení díla obrody, uložené již minulosti, avšak odkládané ze století do století jako nepříjemné záležitosti – jako očištná koupel pro nedostatek vody.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' se vloží každý věřící jako vzácný obraz do náležitého rámu, jímž nabývá ucelené krásy a božského významu – vždyť jen Ty dodáváš skvělosti onomu životu, který je odleskem Tvého, jeho nádherným zrcadlením v prostoru a času.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' vstoupí všichni pracovníci na duchovním poli jako květy Země do slunečního světla pro svůj růst a krásu – nelze déle zůstat v zářeží vlastních malých úvah nad věcmi tak vznešenými, velebnými, tajemnými a posvátnými, jakými je Tvá jsoucnost, skutečnost Tvé vesmírné činnosti, nesmírnost Tvé univerzální Lásky.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' vejdou všichni hledající Boha jako unavený poutník k cíli své cesty – nemůže se déle prodlužovat ono strastiplné putování odnikud a nikam, nemůže být přece již déle každý nevědomý, odkud, kudy a kam jde životem člověka, sám i doprovázen Bohem, s Ním a v Něm.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' se uchýlí i ti bláhoví pozemšťané, kteří dali vládu hmotě nad duchem – však víš, jak velmi nebezpečná je tato cesta, že jediný krok po ní dál by přinesl zhroucení Země jako slabý vítr zasypání pískového domečku dětí.

Do Vůle Tvé, Pane,
necht' přijde celý, celý svět jako kajícnice Magdalena k nohám Ježíše – vždyť jen toto pokorné, tak dokonalé láskyplné jednání může dát onen skvělý, a přitom tajuplný zázrak: vidět vzkříšeného Krista – Pána Nebe i země – přicházet na pomoc a k záchraně všech...